

Giới thiệu Nguyệt Duyên (New)

Bạn đang đọc truyện Nguyệt Duyên (New) của tác giả Đường Ngọc Hoa. Là một thể loại truyện teen hay kể về Nàng là tiểu quận chúa của Trục Nguyệt Vương, cháu gái đương kim Hoàng thượng, dung mạo như hoa, dũng mãnh kiêu sa, ham mê võ công, từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài đều hoàn hảo không tì vết, chỉ có điều... cảm kỳ thi họa cái gì cũng học không nổi, hoàn toàn khác biệt với nữ nhân bình thường khiến nam nhân không ai đến cầu hôn!

Hắn là giáo chủ Ma giáo, tính tình cô quái, một khi động đao liền dễ dàng khuấy đảo

Một lần hữu duyên như ngọn gió mùa thu gặp mặt đã gây xích mích, hai người từ đó dây dưa không dứt. Mỗi người trên vai đều mang nặng trọng trách, căn bản là không thể ở cùng nhau...

Một tiểu quận chúa khả ái, một giáo chủ Ma giáo cô quái, một tiểu cô nương tâm địa thiện lương lại vì hai chữ “ái tình” mà đem lòng thù hận, một thái tử âm hiểm khó lường lại vì một chữ “yêu” làm cho thất điên bát đảo, sa vào con đường tà đạo... Tình yêu có thể mang đến khoái cảm, hạnh phúc. Nhưng cũng có thể mang đến nỗi đau xót, oán hận... Kết cuộc truyện online này rồi sẽ đi về đâu?

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Duyên (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mộng Thật Quái Dị

Dưới ánh hoàng hôn đỏ rực, trước chính điện rộng lớn, rất nhiều lớp binh lính tay cầm gươm giáo sắc nhọn bao vây một nữ tử đang đứng cách long ý một khoảng khá gần, tay cầm kiếm chìa về phía vị nam tử một thân hoàng bào phong thái uy nghi, khuôn mặt tuấn tú, sắc mặt vẫn bình thản như không nhìn xuống nữ tử kia, ánh mắt khẽ thoáng qua một sự đặc ý:

“Trục Nguyệt Quận chúa đại giá quang lâm, vừa gặp đã dùng những thứ này để làm quà sao? Hay là bởi vì... nàng đang trách trẫm không tiếp đón chu đáo?” Nữ tử kia nghe xong liền dứt khoát đáp trả, giọng điệu đanh thép: “Huyền Mặc! Bớt đùa giỡn đi, hôm nay ta tới chính là để lấy thuốc giải! Nể tình ngươi đã từng đối tốt với ta, chỉ cần giao ra thuốc giải, ta nhất định sẽ bỏ qua mọi chuyện, ta và ngươi sẽ lại là bằng hữu tri kỷ! Thế nào?” “Ha ha ha! Bằng hữu tri kỷ? Huyền Ngọc, đến bây giờ mà nàng vẫn giả vờ không hiểu, xem thường tâm ý của ta sao!? Vì hắn, vì hắn mà nàng đối xử với ta như vậy, hắn đáng chết!” Thoát một cái, sắc mặt vị nam tử nhanh chóng biến đổi, trở nên phẫn nộ, tựa như một con thú đang bộc phát khi đã nhìn đến cực hạn... “Cho dù không có chàng, ta cũng vĩnh viễn không bao giờ yêu ngươi, kẻ đã hủy diệt trên dưới một trăm năm mươi mạng người của Trục Nguyệt Vương phủ!”... Đây đã là lần thứ ba ta mơ thấy giấc mơ này, một giấc mơ thật đáng sợ, nhưng cũng thật sống động. Rõ ràng, nữ nhân trong giấc mơ ấy chính là ta, mà vị nam tử mặc hoàng bào kia lại là thái tử đương triều của Thiên quốc, cũng là biểu ca của ta, Huyền Mặc. Từ nhỏ ta đã rất được lòng Hoàng thượng, vì thế nên đặc cách cho vào cung nuôi dưỡng, học cùng thầy với Thái tử, sau này lớn lên mới trở về vương phủ. Ta và Huyền Mặc đã ở bên cạnh nhau từ nhỏ, huynh ấy tuy chỉ là biểu ca của ta, nhưng lại tốt hơn gấp vạn lần hai vị đại ca của ta. Lúc nào huynh ấy cũng ở bên cạnh chơi đùa với ta, cùng luyện võ, lên ra khỏi hoàng cung chơi... Bởi thế nên ta rất hiểu huynh ấy, huynh ấy là một nam tử vừa đẹp trai vừa ấm áp như ánh tà dương... Tuyệt đối không thể như người trong giấc mơ kia, vừa tàn nhẫn vừa đáng sợ. “Quận chúa, người đã tỉnh dậy chưa?” Từ phía bên ngoài phòng truyền tới thanh âm lạnh lót đáng yêu của Mị Nhi, nô tỳ tâm phúc của ta. Mị Nhi năm nay đã tròn mười bảy tuổi, so với ta thì thua hai tuổi nhưng rất lạnh lợi thông minh, lại rất khả ái, thật thà khiến ta vô cùng tự hào, tâm đắc. Hơn nữa, võ công của Mị Nhi cũng rất cao, là vì trước đây từng lưu lạc giang hồ, trải qua nhiều sóng gió, nếm đủ may mắn ta đi ngang qua ngay lúc mười ấy bị thương nặng nằm thoi thóp trong lùm cây, sau khi mạng về chữa trị, mười ấy liền cầu xin được ở lại hầu hạ ta. Thấy ta không đáp, Mị Nhi ở bên ngoài lại nhỏ nhẹ nhắc lại: “Quận chúa, người quên rồi sao, hôm nay Hoàng thượng mời yến tiệc chiêu đãi, mừng Quận chúa đánh thắng Phong quốc, khai hoàn trở về. Quận chúa là nhân vật chính, không nên đến trễ!” Được rồi, mau vào đi! Ta ào nào ngồi dậy, hai tay vẫn lưu luyến ôm chặt lấy cái gối mềm mại, vui mặt vào đó. Ta chỉ vừa mới từ nơi chiến trường xa xôi về tới hôm qua, thế mà lão Hoàng bá bá này cũng chẳng để ta nghỉ ngơi! Được sự cho phép của ta, Mị Nhi nhanh chóng đẩy cửa, dắt theo một đám a hoàn đi vào lôi kéo ta xuống giường, bắt đầu giúp ta súc miệng rửa mặt rồi lại chải đầu vấn tóc, mặc y phục. Đã mấy tháng rồi mới mặc lại y phục nữ nhi, ta bỗng dưng cảm thấy có một cảm giác rất lạ lùng. Ngắm nhìn mình trong gương, ta bất giác đưa tay lên chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn vừa mới được trang điểm nhẹ. Chỉ mấy tháng ra chiến trường, dường như tay của ta lại tăng thêm vài vết chai do cầm kiếm, nhưng có vẻ như thân hình ta đã trở nên đầy đặn hơn, mặt cũng sắc sảo hơn rất nhiều so với trước kia. Thiên quốc không có quá nhiều luật lệ, cho phép nữ nhi ra chiến trường. Mà ta, từ nhỏ đã luôn say mê luyện võ nên chuyện xông pha ra chiến trường là lẽ thường tình. Vì thế mà ta rất ít khi để ý đến vẻ ngoài của bản thân. Nhưng cứ mỗi lần ngắm mình trong gương, ta lại cảm thấy rất hài lòng với dung mạo này, cứ xem như là một chút ân ái của lão thiên gia dành cho ta đi. Bởi vì ngoài dung mạo này, thân hình này, ta chẳng có chút gì giống nữ nhi, ngay cả những thứ như cảm kỳ thi họa cũng không biết, mà cũng học không nổi! Thật sự là quá thất bại... “Quận chúa, Mị Nhi được biết lần này Thái tử điện hạ đã thay Hoàng thượng chuẩn bị quà cho quận chúa, mừng quận chúa thắng lợi trở về, hi hi, nghe đâu là một quyển bí kíp võ công mà Thái tử điện hạ đã lên rồi khỏi hoàng cung, đi lấy từ một trong những môn phái có tiếng trong giang hồ, phải vất vả lắm mới có thể lấy được đó, nô tỳ còn nghe nói, bởi vì đi lấy cuốn bí kíp ấy mà thái tử đã bị trọng thương...” Mị Nhi rót một tách trà nóng đưa cho ta, vừa chăm chú cái những cây trầm ngọc lên tóc ta vừa hào hứng nói. Nghe đến bốn chữ chữ “bí kíp võ công” là mắt ta lại sáng lên, nhưng cũng rất lo lắng cho Mặc đại ca. Không nghĩ tới huynh ấy lại mạo hiểm như vậy, thân là thái tử lại lên ra khỏi hoàng cung, rồi lại đi đòi một cuốn bí kíp... Hắn là để lấy được cuốn bí kíp đó, huynh ấy đã hao công tốn sức rất nhiều, không những bị thương mà còn phải mất một món bảo vật nào đó... Huyền Mặc ca ca vẫn như vậy, luôn yêu thương ta, biết ta yêu thích luyện võ liền vì ta mà liều mạng đi đòi lấy cuốn bí kíp. Thử hỏi trên đời này, còn nam nhân nào có thể tốt hơn huynh ấy đây?

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Duyên (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Thái Tử Huyền Mặc

Ngắm tới ngắm lui một lượt, cảm thấy ổn rồi ta mới rời khỏi phòng đi thẳng ra ngoài cổng vương phủ. Bên ngoài vương phủ có một chiếc xe ngựa lớn được chạm trổ tinh tế, cầu kì nhưng không quá xa hoa lộng lẫy khiến người khác nhìn vào có một loại cảm giác kính trọng. Phu xe đưa tay vén màn hoa lên rồi cúi đầu lui sang một bên, ta đưa tay bám vào thành xe, thuận thực nhảy lên đi vào trong, còn Mị Nhi thì đi bộ theo phía sau.

Bên trong xe ngoài ta ra còn có mẫu phi và Hồng di nương, vừa thấy ta bước vào, Hồng di nương đã niềm nở nắm lấy tay ta, đỡ ta ngồi xuống bên cạnh, vừa vuốt ve mặt ta vừa xót xa than thở :

“Ngọc Nhi lại đây cho ta xem chút nào, hừm, mặt đã không còn tròn trịa như trước nữa rồi, có phải con lại nhịn ăn đúng không?”

“Mấy ngày đó lương thực túng thiếu, quân chi viện và vận chuyển lương thực từ kinh thành chưa kịp đến nên mỗi người đều phải ăn ít đi một chút để cầm cự qua ngày. Di nương, người không thấy nhờ đó mà con đã thon gọn hơn rất nhiều sao?” Ta cười cười nhìn di nương, hai tay cầm lấy bàn tay thon dài trắng trẻo của di nương đung đưa qua lại.

Hồng di nương là một tiểu thư quý tộc, năm đó vì quá yêu phụ vương mà thậm chí chấp nhận gả vào vương phủ làm một thứ phi. Bởi vì trước đó phụ vương ta sớm đã có hôn ước với mẫu phi của ta, mà mẫu phi của ta lại là Trưởng công chúa của nước láng giềng, vì thế nên được ngồi vào hàng chính thất là lẽ đương nhiên. Phụ vương ta tuy có tình cảm đối với mẫu phi, thường hay ưu ái bà nhưng vẫn chú ý sủng ái Hồng di nương, dù sao thì bà ấy cũng rất đáng thương, thân là một tiểu thư quý tộc cao quý nhưng lại chỉ có thể làm một thứ phi, hơn nữa tình cảm của bà đối với phụ vương còn rất sâu đậm nhưng lại không thể nhận được hồi đáp nhiều... Hồng di nương cũng không vì được sủng ái mà kiêu ngạo, ngược lại còn rất khiêm nhường, hiểu lẽ nghĩa, cũng không dám ghen tị hay tranh sủng, có lẽ chính bà cũng nhận ra, phụ vương đối với bà cũng chỉ là chút tình nghĩa phu thê, còn đối với mẫu phi mới là tình cảm nam nữ thật sự.

Hai vị đại ca của ta là Huyền Lâm và Huyền Phong cũng là do Hồng di nương hạ sinh, còn mẫu phi của ta chỉ có một mình ta, có lẽ vì thế mà mẫu phi rất hay nghiêm khắc với ta, cũng có nghĩa là kì vọng vào ta rất nhiều. Hồng di nương cũng rất yêu thương ta, mỗi khi có thứ gì mới lạ đều đem khoe với ta đầu tiên. Thế nên ta cũng rất quý trọng bà, sớm đã xem Hồng di nương giống như mẫu phi của mình.

“Con thân là thống soái, cho dù là vì lý do gì đi nữa thì cũng phải ăn ít hơn để làm gương, cũng như thể hiện khí phách của một nữ nhân cho đám nam nhân kia thấy. Lần này biểu hiện của con rất tốt, đáng khen” Mỗi một hồi sau mẫu phi mới quay sang nhìn ta, nói với giọng điệu nghiêm khắc khiến ta có chút mất hứng nhưng cũng không dám oán trách.

Mẫu phi là trưởng công chúa của Nguyệt quốc, phong thái uy nghi đã là thiên sinh, vì thế nên biểu cảm lạnh lùng cũng là chuyện dễ hiểu...

Người như vậy cũng chỉ muốn tốt cho ta, muốn ta không được phép dựa dẫm như những nữ nhân khác mà phải tự mình gánh vác, xử lý tất cả.

“Tạ mẫu phi” Ta cũng chấp tay cúi đầu, thưa khề một tiếng cho có lệ.

Mẫu phi hơi nhìn sang ta một lúc, sau đó lại nhắm mắt dưỡng thần.

Khoảng nửa tiếng sau, cuối cùng xe ngựa cũng vào đến Hoàng Cung. Ta vừa bước xuống đã nhìn thấy từ xa có một bóng hình cao lớn đang từ xa đi tới, người ấy một thân bạch y thêu chỉ vàng, mái tóc dài đến lưng chia thành hai nửa, một nửa búi cao, cài trâm ngọc, một nửa xỏa xuống tùy ý tung bay, phiêu dật tựa thần tiên lại mơ hồ như ảo ảnh. Nam nhân đẹp đến như vậy, chỉ có thể là biểu ca của ta, đương kim thái tử Huyền Mặc.

Kim không được nổi xúc động đang trào dâng, ta vội vã đập chân phải xuống đất lấy đà phi thân về phía huynh ấy. Huyền Mặc nhìn thấy ta liền dịu dàng mỉm cười, chân chạm khẽ một cái, nhẹ nhàng bay lên đỡ lấy ta.

Huynh ấy điều luyện bế ta quay vài vòng trên không trung rồi mới hạ xuống mặt đất, khéo môi câu lên một đường tuyệt đẹp :

“Tiểu Ngọc, lâu ngày không gặp mà muội đã nhẹ như lông hồng thế này”

Ta không đáp lại mà chỉ bấu môi khinh thường nhìn Huyền Mặc. Huynh ấy có khi nào chê ta béo đâu chứ!

“Được rồi tiểu quận chúa, ta không vòng vo nữa, lần này đi đổi lấy cuốn bí kíp võ công làm quà cho muội, ta đã không thể lấy cuốn bí kíp vô địch thiên hạ để tặng, thật sự xin lỗi” Huyền Mặc thả ta xuống, khuôn mặt hơi cúi xuống lộ vẻ chán chường.

“Còn có thể có cuốn bí kíp vô địch thiên hạ sao?” Theo như ta được biết thì các môn phái trong giang hồ tuy là mỗi phái có một cuốn bí kíp hay bảo vật gì đó riêng, nhưng những thứ ấy dù mạnh tới đâu cũng chỉ có thể kìm hãm lẫn nhau, ngang tài ngang sức mà thôi. Lẽ nào trên đời này còn có môn phái nào lợi hại đến vậy sao?

“Là của môn phái nào vậy?” Hai mắt lập tức sáng như sao, ta sốt sốt hỏi hộp nắm lấy tay Huyền Mặc hỏi dồn. Nếu như có được nó trong tay, chẳng phải ta cũng có khả năng đánh bại tên mình chủ kiêu ngạo đáng chết kia, rửa lại nỗi nhục nhã năm xưa sao?

Huyền Mặc nhìn ta đắn đo một lát, rất lâu sau mới lên tiếng :

“Ma giáo”

Bạn đang đọc truyện *Nghịet Duyên (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Đào Hôn

Ta còn đang ngẩn ngơ nghĩ đến quyền bí kíp kia của Ma giáo thì đột nhiên bị Huyền Mặc ngấm ngấm chạm nhẹ một cái vào eo làm ta bừng tỉnh, phát hiện ra bản thân đang ngồi trước một bàn tiệc thật thịnh soạn mà xung quanh là đông đủ văn võ bá quan và cả Hoàng Thượng, Hoàng hậu, người trong hoàng tộc.

“Ngọc Nhi, con có nghe ta nói không?” Dường như cảm thấy ta không chú ý, Hoàng Hậu dịu dàng nhìn ta, lặp lại một lần nữa câu nói vừa rồi.

“Hoàng bá mẫu... ta... à không, tiểu nữ vừa rồi lơ đãng, không nghe được lời của người, thỉnh hoàng bá mẫu trách phạt!” Ta cuống quýt hướng phía Hoàng Hậu chấp tay, cầu xin cho lấy lệ. Mẫu phi đã từng nói qua, bất kể đúng hay sai, bất kể là đang ở trong bất kỳ trường hợp nào, khi đứng trước Hoàng thượng hay Hoàng Hậu thì đều phải nhận sai. Mặc dù thấy điều này rất vô lý, nhưng để bảo toàn cái mạng nhỏ này của mình, ta đành phải làm theo. Nhưng lần này đúng là ta sai thật, thế nên cũng chẳng có oán trách gì, nếu hoàng bá mẫu thật sự muốn phạt thì ta cũng sẽ không oán hận gì cả.

“Ha ha, con bé này, làm gì mà hốt hoảng như vậy! Không cần lo sợ, con vừa mới từ chiến trường trở về, thân thể còn chưa khỏe, lơ đãng là chuyện hiển nhiên. Vừa rồi bá mẫu muốn hỏi con, con đã có ý trung nhân chưa?” Hoàng Hậu che miệng cười duyên, dù đã ngoài tuổi ba mươi, trên vầng trán đã xuất hiện vài nếp nhăn mờ nhạt, thế nhưng nhìn thế nào thì Hoàng hậu vẫn rất đoan trang, quý phái và trẻ trung.

Ta trở mắt nhìn bà, không chút do dự đáp :

“Dạ chưa”

Câu hỏi gì vậy chứ! Nàng từ nhỏ đến lớn đều lo tập luyện võ công, đừng tí là ra chiến trường cùng với các tướng quân, hồi đầu để tâm đến chuyện yêu ai hay ý trung nhân gì chứ!

Nhưng lúc đó ta không để ý rằng, lời vừa dứt, khóe môi Huyền Mặc khẽ câu lên, ý cười ngập tràn nơi ánh mắt.

“Vậy là không được. Cho dù con có bận bịu đến đâu, thì vẫn là một nữ nhi, năm nay con cũng đã mười chín tuổi rồi, không thể kéo dài lâu hơn được nữa” Lần này người lên tiếng không phải là Hoàng hậu mà là Hoàng thượng, ngài chậm rãi lên tiếng rồi quay sang nhìn mẫu thân ta “Trục Nguyệt vương phi, người thấy chuyện này thế nào?”

“Thần thiếp nguyện nghe theo ý chỉ của Hoàng thượng. Thần thiếp vô năng, không thể tìm được người phù hợp với nữ nhi, vẫn là bề hạ người cao mình, thỉnh bề hạ chỉ hôn cho Ngọc nhi” Mẫu phi của ta nghe nhắc đến tên liền vội đứng lên, cúi người thưa.

Nghe đến hai chữ “chỉ hôn”, cả người ta hơi run lên. Không phải chứ, vì sao lại thành ra thế này...

Ta muốn phản kháng thì lại bất giác ánh mắt đe dọa đáng sợ từ mẫu phi, thế nên đành phải im lặng. Được, chỉ hôn thì chỉ hôn, để xem kẻ nào dám lấy ta! Nam nhân đại trượng phu ai mà chẳng mong muốn có được một thê tử thủy mị nét na, cảm kỳ thi họa tinh thông? Trong khi ta ngay cả kim cũng không biết cầm, chỉ biết đến kiếm pháp, đánh nhau, chiến trường, nào có để tâm đến những thứ đó? Nói gì ta còn là một người phóng khoáng, sớm đã quên hết những thứ như nữ tắc nữ giới gì đó chứ!?

Nhân lúc ta không để ý, Hoàng thượng lên lút quay sang nhìn Hoàng hậu đánh một cái chủ ý, rồi lại quay sang nhìn Huyền Mặc, sau đó mới đưa tay vuốt chòm râu lưa thưa dưới cằm, đồng dạng tuyên bố :

“Hôm nay nhân có đầy đủ văn võ bá quan ở đây, trẫm quyết định chỉ hôn Trục Nguyệt quận chúa Huyền Ngọc với thái tử Huyền Mặc, một năm sau lập tức thành thân”

Lập tức xung quanh vang lên tiếng tung hô rào rào, các tiểu thư công chúa thì liên tục bắn đạn về phía ta, hận không thể phanh thây ta cho hả cơn giận. Trong khi ta đã hóa thành tượng đá từ khi nào...

Huyền Mặc dường như đã đoán trước được chuyện này, nét mặt vẫn thản nhiên như thường, huynh ấy đưa tay nắm lấy ta, siết chặt.

Ta quay sang nhìn huynh ấy, nhìn thấy vẻ mặt hạnh phúc của huynh ấy, ta cảm thấy vô cùng bối rối. Ta biết Huyền Mặc luôn rất yêu thương ta, chiều chuộng ta, ở bên ta từ lúc còn nhỏ, thế nhưng, đối với Huyền Mặc, tình cảm của ta dành cho huynh ấy chỉ đơn thuần là tình cảm huynh đệ mà thôi.

Không được, phải trốn thôi, phải đào hôn!

...

Tối hôm đó, ta lén lút sắp xếp đồ đạc cần thiết vào tay nải, quyến luyến nhìn lại vương phủ lần cuối rồi cùng Mị Nhi rời đi trong đêm tối, thần không biết quỷ không hay.

Phụ vương, mẫu phi, con gái bất hiếu, nhất định sẽ giành lấy cuốn bí kíp kia, đánh bại mình chủ vô lâm để rửa nỗi nhục năm xưa.

Chỉ khi nào con trở thành người cường đại nhất thì mới có thể bảo hộ Trục Nguyệt vương phủ...

Bởi vì, con là Trục Nguyệt quận chúa, người bảo hộ của Trục Nguyệt vương phủ!

...

Mọi chuyện quá nhanh khiến ta mất kiểm soát, quá nôn nóng rồi đi mà không hề nhận ra rằng ở phía xa có một ánh mắt sắc bén luôn dõi theo mỗi một hành động của ta.

Nhìn thấy ta và Mị Nhi hai chủ tó đã rời khỏi vương phủ, hắc y nhân chau mày, tay vô thức siết chặt thanh kiếm, lát sau mới phi thân đi, thẳng hướng Hoàng cung hoa lệ ở phía xa xa.

...

Đông Cung

“Huyền Mặc, bỗ cung đã thực hiện lời hứa, nói với hoàng thượng chỉ hôn cho ngựoi và Huyền Ngọc. Ngươi còn điều gì bất mãn chứ? Mau giao thuốc giải ra đây!” Trong điện, Hoàng hậu giận dữ đập bàn, hoàn toàn lột bỏ lớp vỏ ngoài tao nhã cao quý trước mặt mọi người. Đôi mắt bà ngập tràn oán hận nhìn về phía nam tử vận hắc y đang nhàn nhã uống trà trên ghế quý phi, bộ dáng hờ hững, hờ hững đến tàn nhẫn!

Huyền Mặc vốn không phải là con của Hoàng hậu mà là của Hồ Quý phi, nhưng Hồ quý phi ấy đã mất từ cách đây ba năm. Dù Huyền Mặc là con trưởng nhưng cũng chỉ là con của một Quý phi mà thôi, trong khi con của bà là Nhị hoàng tử, văn võ cũng không thua kém gì hấn, lại có mẫu thân là Hoàng hậu, đáng lý ra phải là thái tử! Thế nhưng hoàng thượng lại chọn Huyền Mặc chỉ vì ý nguyện của một quý phi!

Điều đó khiến bà không cam tâm, Nhị hoàng tử lại càng không quan tâm, thế nên cả hai nhất quyết bày mưu ám sát Huyền Mặc nhưng không thành, cuối cùng lại chước họa vào thân!

Nhị hoàng tử không những không sát hại được Huyền Mặc mà còn bị hấn âm thầm hạ độc, đến nay vẫn còn sống dở chết dở, thần trí mơ hồ...

Hoàng hậu ngay cả bằng chứng tố cáo hấn cũng không có, thậm chí cho dù đi nói với Hoàng thượng rằng chính Huyền Mặc là kẻ hạ độc Nhị hoàng tử thì cũng chẳng tin được, bởi vì Huyền Mặc trước mặt mọi người luôn là một quân tử!

Bà đã mời qua rất nhiều danh y nhưng đều không có tác dụng, cuối cùng đành phải xuống nước cầu xin Huyền Mặc, làm một vụ giao dịch với hấn...

“Hoàng hậu nương nương, ngựoi không cần nôn nóng, sau khi thành hôn với Trục Nguyệt Quận chúa, ta nhất định sẽ giao ra thuốc giải. Ngươi cứ yên tâm đi, trong vòng hai năm, nhị đệ sẽ không chết nổi đâu!” Huyền Mặc chậm rãi nhấp một ngụm trà, chậm rãi lên tiếng.

Hấn vốn dĩ không hề muốn hạ độc nhị đệ, cũng chẳng muốn làm hại với ai, là chính bọn họ khơi mào trước. Nếu hấn không ra tay trước mà nhân nhượng, thì sẽ có một ngày nào đó hấn chết thảm dưới tay Hoàng hậu và nhị đệ.

Hấn biết, hoàng hậu luôn chán ghét hấn, hận hấn vì hấn đã ngồi lên cái ghế thái tử mà đáng lý ra người ngồi ở vị trí ấy phải là nhị đệ. Nhưng làm sao lại trách hấn? Hấn cũng đâu mong muốn?

Năm đó, mẫu phi hấn chết là do bảo vệ phụ hoàng khỏi thích khách, tâm nguyện cuối cùng của người chính là muốn hấn lên ngôi hoàng đế. Phụ hoàng vì muốn cảm tạ mẫu phi nên đã nhất quyết ném cho hấn cái ngôi vị Thái tử...

Hấn ngay cả cơ hội từ chối cũng không có, hơn nữa vì mẫu phi, hấn đành phải nắm giữ vị trí này. Hơn ai hết, hấn hiểu rất rõ, ngôi vị Thái tử là một thứ bên ngoài xa hoa nhưng bên trong lại tràn ngập nguy hiểm, chính nó đã mang đến cho hấn rất nhiều rắc rối phiền muộn. Nếu không phải vì mẫu phi, hấn cần cái ngôi vị ấy làm gì?

Cả đời này, thứ hấn muốn chỉ có một, đó là nàng.

Nàng là biểu muội mà hấn luôn yêu thương, chăm sóc, ở bên cạnh từ khi còn nhỏ. Bất cứ lúc nào nàng cũng luôn bên cạnh hấn, cùng hấn chia sẻ niềm vui nỗi buồn, ở bên cạnh hấn an ủi, đỡ hấn đứng dậy từ nỗi đau mất đi mẫu phi...

Nàng chính là ánh sáng dẫn lối cho hấn, là thứ duy nhất khiến hấn cảm thấy cuộc đời này có ý nghĩa...

Huyền Mặc còn đang trầm mặc suy tư thì bỗng dưng nghe thấy tiếng chim hót. Là tiếng của chim bồ câu đưa tin!

Bạn đang đọc truyện *Nghiệt Duyên (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Mang Bộ Dạng Thê Thảm Tới Tìm Tiểu Sư Phụ Oan Gia

Ta ghim chặt cương ngựa, mày nhẩn lại, mắt nhìn đăm đăm về hắc y nhân chắn trước mặt. Mị Nhi thúc ngựa chạy lên phía trước, tuốt kiếm ra chĩa thẳng về phía hắc y nhân, không đợi ta lên tiếng đã lạnh lùng truy vấn :

“Kẻ nào to gan?”

Hắc y nhân kia một chút cũng không nao núng hay tỏ ra sát khí, ngược lại còn cung kính chấp tay quỳ xuống nói :

“Trời đã tối, quận chúa thân thể còn chưa tốt, thỉnh quay trở về vương phủ”

Quận chúa? Hắn biết thân phận của ta sao? Lẽ nào hắn chính là thuộc hạ của phụ vương cử đi bắt ta? Rõ ràng ta đã rời đi một quãng rất xa rồi mà? Vương phủ làm sao có kẻ lợi hại đến mức như vậy?

“Hỗn xược! Nếu đã biết là quận chúa vì sao còn không mau tránh đường!? Quận chúa chỉ là buồn chán không có gì làm mới đi dạo chơi một chút thể nhưng ngươi dám cản đường hay sao? Ngươi rốt cuộc là ai?” Mị Nhi siết chặt trường kiếm, mắt ánh lên lửa giận bập bùng trừng mắt nhìn hắc y nhân.

“Thuộc hạ là ai có quan trọng sao? Nếu quận chúa không chịu trở về, thuộc hạ đành phải thất lễ!” Hắc y nhân vừa dứt lời liền nhanh như chớp rút kiếm, phi thân về phía Mị Nhi không chút lưu tình chém xuống. Mị Nhi nghiêng người nhảy xuống ngựa khiến kiếm của hắn một đường đâm thẳng vào thân ngựa.

Nhìn sinh vật vô tội cứ như vậy mà chết đi, ta đột nhiên có chút phẫn nộ, lại thấy có vẻ như Mị Nhi đang rơi vào thế hạ phong liền không chút do dự rút bảo kiếm đeo bên hông, xông về phía hắc y nhân.

Hắn dường như đã có sự chuẩn bị trước, thế nên rất chuẩn xác tránh được một chiêu chí mạng ấy của ta, ta cũng không vì thế mà buông tha, tiếp tục phô diễn hàng loạt chiêu thức phức tạp, chiêu nào chiêu nấy đều là nhắm vào yếu huyệt của đối phương.

Thời gian gấp gáp, ta không có thời gian để nhân nhượng hay do dự!

Quả nhiên không uống chút nào, cuối cùng ta cũng thành công đâm được một nhát vào ngực phải của hắn, thời khắc bảo kiếm xuyên qua thân thể của hắn, ta bỗng cảm thấy có chút nuối tiếc, một kẻ võ công giỏi như vậy lại phải chết thê thảm thể này thật sự có chút không đáng mà.

Ta rút kiếm lại, nhìn thân thể cao lớn bất động nằm dưới nền đất lạnh lẽo của hắn một lần cuối rồi dìu Mị Nhi lên ngựa sau đó mới nhảy lên, hai tay cầm lấy dây cương bắt đầu chạy tiếp.

Khi ấy, ta đã không nhận ra rằng, giây phút ta nhảy lên ngựa tiếp tục hành trình, dưới màn đêm, một ánh mắt sắc bén mang theo đau thương xen lẫn oán hận nhìn về phía này...

Vì sao? Vì sao lại bỏ trốn? Hãy nói với ta, nàng bỏ đi chính là vì tìm kiếm quyền kiếm pháp đó, tuyệt đối không phải là vì muốn trốn tránh hôn sự kia. Chính nàng đã hứa với ta, khi nàng trưởng thành sẽ gả cho ta, vì cái gì lại nuốt lời?

Ta không cam tâm!

...

Ta nghĩ tới nghĩ lui một hồi cuối cùng quyết định chạy thẳng tới Âu Dương gia trang, phủ đệ của mình chủ võ lâm— Âu Dương Tuyết Vũ. Dù sao thì đó cũng là nơi gần nhất hiện tại.

Thị vệ gác cổng vừa nhìn thấy ta đã rút kiếm phòng thủ, ta khinh thường ném cho chúng một cái lệnh bài bằng gỗ Đan Dương, vừa xem xong liền vội vã quỳ xuống nhường đường.

Đó là lệnh bài đặc biệt của Âu Dương gia, chỉ có người có quan hệ thân thiết với Âu Dương gia mới được phép bước vào phủ. Dù ta luôn oán hận đã bại dưới tay hắn trên đại hội võ lâm giành vị trí minh chủ nhưng quan hệ giữa ta và hắn vẫn luôn rất thân thiết, có thể xem là bằng hữu tri kỉ. Mặt khác, hắn cũng là tiểu sư phụ của ta.

Năm đó bại dưới tay hắn, nhục nhã trước toàn thể dân chúng, ta vì không cam tâm đã tìm hắn so đo, đánh thêm mấy trận nhưng cuối cùng người thua vẫn là ta. Cuối cùng ta đành ngậm đắng nuốt cay bái hắn làm sư phụ, một lòng muốn luyện võ công thật giỏi, hi vọng một ngày nào đó có thể hạ gục hắn. Có lẽ vì thấy ta căn cơ tốt, thế nên hắn đã nhận ta làm đồ đệ. Mấy ngày đầu, ta rất ghét hắn nhưng dần dà ở lâu chung với hắn ở phủ đệ, ta cảm thấy hắn cũng là người rất tốt, rất chu đáo. Thế nên thôi không ghét hắn nữa, thậm chí còn cảm thấy thân thiết là đằng khác.

Ta đỡ Mị Nhi vào trong phủ, nhanh chóng tìm đến phòng của ta. Lúc bái hắn làm tiểu sư phụ, ta bắt buộc phải ở lại phủ đệ của hắn nên hắn đã dành cho ta một căn phòng khá thoải mái ở phía Đông, sau này trở về, dù không thường xuyên đến nhưng lần nào đến, phòng của ta vẫn không chút bụi bặm, đồ đạc để gọn gàng ngăn nắp, giống như ngày nào cũng được dọn dẹp rất kỹ càng...

Đặt Mị Nhi không biết đã mê man thiếp đi từ lúc nào lên giường, ta lo lắng bắt mạch cho nàng, cảm thấy mạch đập hỗn loạn bất thường, rõ ràng là đã trúng độc!

Hèn gì lúc đánh nhau hắn không dám dấn thương ta, hóa ra là sợ ta trúng độc...

Nhưng bây giờ quan trọng chính là phải giải độc cho Mị Nhi!

Nghĩ là làm, ta vội vã phi thân tìm thư phòng của Tuyết Vũ. Phủ đệ của Tuyết Vũ rất lớn, còn có rất nhiều cạm bẫy linh tinh, cứ mỗi tháng sẽ thay đổi bảy một lần, thế nên ta đã phải rất khổ sở mới có thể tìm đến thư phòng của tên tiểu sư phụ quái đản này.

Một phần vì lo lắng cho Mị Nhi, một phần vì quá mệt mỏi do đi một chặng đường dài đến đây rồi lại còn phải đối phó với trùng trùng điệp điệp cạm bẫy trong phủ nên vừa nhìn thấy thư phòng vẫn còn đang sáng đèn của Tuyết Vũ liền không chút khách khí thẳng chân đá cửa đi vào, ai ngờ cửa vừa mở ra đã thấy từ trong phòng phóng ra ba cái phi tiêu sắc nhọn. Ta bây giờ gần như đã cạn kiệt sức lực, cơ hồ không còn sức để né tránh, chỉ cảm thấy thân thể trở nên mềm nhũn, mọi thứ xung quanh dần dần trở nên mờ ảo...

Trước khi rơi vào cõi hư không, dường như ta cảm nhận được vòng tay lạnh lẽo quen thuộc của tiểu sư phụ chết tiệt đó đang ôm ta thật chặt, còn nghe cả tiếng hắn than thở bên tai:

“Ngốc tử, chỉ mấy tháng không gặp, vì sao nguoi lại ra nông nỗi này?”

Bạn đang đọc truyện *Nghịệt Duyên (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Người Có Biết Ma Giáo Ở Đâu Không?

Âu Dương Tuyết Vũ nhẹ nhàng đỡ lấy thân ảnh nhỏ nhắn cao thấp toàn là vết thương vẫn đang không ngừng rỉ máu từ dưới đất lên, nhanh chóng bế vào phòng. Hắn chậm rãi đặt nàng xuống giường băng, hơi lạnh từ phía dưới lập tức truyền lên, khiến cho máu thôi không chảy nữa.

Nhân lúc đó, Âu Dương Tuyết Vũ cũng ngồi lên giường, cẩn thận đỡ nàng ngồi dậy đối diện với mình, hai tay vận lực chạm vào lưng nàng, mạnh mẽ truyền nội lực.

...

Khi ta tỉnh dậy thì trời đã sáng, cánh tay hơi cử động khiến cho vết thương nhói lên một cái đau đớn, ta xuyt xoa một tiếng, cuối cùng đành yên phận nằm im. Ánh mắt đảo quanh một vòng, ta phát hiện ra vết thương trên người sớm đã được làm sạch, y phục trên người cũng được thay bằng một bộ váy mỏng hai lớp gọn nhẹ màu tím vừa đơn giản lại vừa có chút gì đó thanh tao nhã nhặn. Bộ y phục tinh tế thế này, nhất định là do hắn chọn, còn người thay cho ta là a hoàn trong phủ. Chuyện ta bị thương không phải là lần đầu, vì thế cứ mỗi lần thế này là tiểu sư phụ sẽ trị thương, rồi lại nhờ a hoàn bồi thuốc, thay y phục.

Không chỉ quần áo mà ngay cả vết thương trên người được băng bó cẩn thận, dưới lưng còn cảm nhận được hơi lạnh tản ra. Như vậy, hắn là tiểu sư phụ lại tốn công tốn sức một phen rồi!

Còn cả Mị Nhi, hôm qua thấy ta đột nhiên đến như vậy, chắc tiểu sư phụ cũng đã đoán ra rồi đi tìm Mị Nhi cứu chữa rồi, thế nên ta tạm thời không cần lo lắng nhiều. Mị Nhi thương thế tuy nặng, nhưng ta tin tưởng chút thương tích ấy sẽ không làm khó được tiểu sư phụ.

Hầy, nói thật, từ lúc quen biết đến sau khi nhận Tuyết Vũ làm tiểu sư phụ, ta chưa bao giờ giúp đỡ hắn được điều gì. Từ đầu đến cuối đều là hắn bảo vệ ta, chăm sóc ta. Lần này lại làm phiền đến hắn, ta quả thật có chút hổ thẹn.

Đang chìm đắm trong suy tư thì đột nhiên bên tai truyền đến tiếng mở cửa, tiếp đó là thanh âm trầm trầm dễ nghe và quen thuộc vang lên:

“Tiểu Ngọc, nguoi thấy trong nguoi thế nào? Còn đau không?”

Ta liếc về phía cửa, quả nhiên người bước vào là Âu Dương Tuyết Vũ!

“Vẫn chưa chết được” Khóe môi cong lên bướng bỉnh, ta vui vẻ đáp “Tiểu sư phụ, Mị Nhi nàng thế nào?”

“Ta đã trị liệu xong xuôi, hiện tại chỉ cần dưỡng thương là được. Độc này đối với ta cũng chỉ là chút chuyện con con mà thôi...” Tuyết Vũ vừa nói vừa bước vào phòng, tiến tới cái tủ lớn ở góc phòng lấy ra một lọ thuốc, cẩn thận đổ ra một viên rồi quay sang đưa cho ta “Thế nhưng, vì sao đang yên đang lành, chủ tử các ngươi vì sao lại một thân thương tích chạy đến đây? Đã xảy ra chuyện gì?”

Ta nhận lấy viên được lẳng lẳng bỏ vào miệng, sau đó nhận lấy cốc nước của tiểu sư phụ, một hơi nuốt xuống. Cảm nhận được vị đắng nơi đầu lưỡi, mảy liễu hơi nhăn lại. Thuốc này vì sao lại đắng như vậy?

Tuyết Vũ thở dài, lập tức lấy từ trong người ra một viên kẹo đường nhét vào miệng ta. Thuốc đắng đã tắt, câu nói này hẳn đã dạy rất nhiều lần rồi, vì sao vẫn không nhớ cơ chứ?

Vị ngọt của kẹo đường dễ dàng đánh tan đi vị đắng khó chịu kia, đầu mảy của ta lại dần ra thỏa mãn. Thân thể ta cũng bắt đầu có thể cử động mà không còn cảm thấy quá đau đớn. Quả nhiên là thuốc của tiểu sư phụ có khác, vừa uống vào liền hiệu quả ngay tức thì!

“Ta nghe nói, Hoàng thượng đã đính hôn cho ngươi với Huyền Mặc kia... Không lẽ vì chuyện này mà ngươi mới bỏ trốn sao?” Thấy ta tránh né không trả lời, Tuyết Vũ cũng không để tâm, tiếp tục nói ra.

Tai mắt của Tuyết Vũ có ở khắp mọi nơi, thậm chí ngay trong Hoàng Cung cũng có, thế nên dù ta có chối cũng không được, thế nên đành phải gật đầu thừa nhận.

“Vì sao? Chẳng phải ngươi và tiểu tử đó cũng rất thân thiết sao?”

“Hắn không phải người ta yêu. Ta không phải nữ tử bình thường đặt đầu gối đó, ngồi vị Thái tử phi kia đúng là rất mê người, nhưng đáng tiếc, đối với ta vinh hoa phú quý cũng chỉ là gió thoảng mây bay mà thôi... Miễn là vẫn đủ tiền sống là được. Cho dù không đủ, ta vẫn có một tiểu sư phụ rất giàu có đó thôi!” Ta nghe rằng cười hề hề nhìn sắc mặt Tuyết Vũ càng lúc càng đen sì.

Nhìn biểu cảm trên mặt của ta, Tuyết Vũ dở khóc dở cười chẳng biết làm thế nào, đánh không nổi, mắng không xong, cuối cùng hẳn quyết định đưa tay ra véo mạnh cái một bên má của ta.

“Tiểu nha đầu, cho dù sau này ngươi có thành ăn xin cũng đừng hòng ta đón vào phủ nuôi không!”

“Áy áy... cẩn thận chút! Cái tên sư phụ đáng ghét này! Người ta còn đang bị thương đó!!!”

Đôi lúc ta cảm thấy, tiểu sư phụ thực ra cũng rất đáng yêu, rất trẻ con, chỉ là không thích bộc lộ ra mà thôi!

Chớp mắt một cái, đột nhiên ta nhớ ra chuyện gì đó, háo hức ngẩng đầu lên hỏi:

“Tiểu sư phụ, ngươi biết Ma giáo ở đâu không? Ta muốn đến nơi đó!”

Bạn đang đọc truyện *Nghịet Duyên (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Tử Minh Điện

Âu Dương Tuyết Vũ không đáp lời ta mà chỉ cúi đầu âm thầm suy tư, đầu mảy hẳn khẽ nhíu lại. Ta biết, bình thường tiểu sư phụ rất ít khi có vẻ mặt này, trừ phi, đó là chuyện vô cùng hệ trọng!

“Sao vậy? Lẽ nào ngay cả người cũng không biết sao?” Ta có chút thất vọng hỏi, mặt xị xuống.

Hắn nhìn ta thở dài một tiếng, nâng tay với lấy ấm trà trắng bên cạnh, rót ra nửa chén rồi đưa lên miệng nhấp một ngụm nhỏ, sau đó mới lên tiếng đáp:

“Giáo chủ Ma giáo vốn là sư huynh của ta, làm sao có thể không biết đây?”

Ta trở mắt nhìn tiểu sư phụ, tay run rẩy chỉ vào hắn lắp bắp không nên lời. Không phải chứ? Cái tên giáo chủ Ma giáo nổi tiếng là một tên cuồng mà khát máu lại có thể là sư huynh của tiểu sư phụ??? Thật đáng sợ, quả nhiên tiểu sư phụ ngồi lên cái ghế minh chủ võ lâm này đúng là không uống mà, ngay cả giáo chủ Ma giáo mà cũng quen biết!

“Vậy còn chần chờ gì nữa! Tiểu sư phụ, người hãy giúp ta mượn cái bí kíp đó đi mà... Cùng lắm thì giúp ta lên vào trộm đi!” Ta đi tới, nũng nịu kéo lấy

tay tiểu sư phụ năn nỉ ỉ ôi. Ta thật sự vô cùng thích cái bí kíp ấy, ta rất rất muốn được xem qua một lần! Nếu có được nó, không phải ta sẽ đánh bại được tiểu sư phụ, ra trận sẽ khiến kẻ thù sợ mất mặt sao? Như vậy, sẽ không còn ai dám dòm ngó Thiên quốc của nàng nữa!

“Ngươi nghĩ Ma giáo là cái gì? Là nơi để ngươi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao! Không được, bất luận thế nào thì ngươi cũng không thể bước chân vào đó nửa bước!” Tuyết Vũ đẩy tay nàng ra, hất bảo định rời đi thì bị nàng giữ lại, hấn theo bản năng quay đầu liền bị nàng nhón chân lên, hai tay quàng qua cổ kéo đầu xuống, nhẹ nhàng hôn một cái thật kêu lên má hấn, “Sư phụ... chúng ta đi hay không đi?”

Mặt của hấn nhanh chóng đỏ ửng lên, vừa giận vừa thẹn không biết phải làm sao, cuối cùng bị ta lôi lôi kéo kéo nửa ngày đành phải xuống nước, đồng ý cho ta theo. Ha ha , tiểu sư phụ này của ta bề ngoài lãnh đạm thế thôi, chứ thực ra vô cùng đáng yêu ~

“Tuy nhiên, ngươi tuyệt đối không được phép có bất cứ cử chỉ nào quá phận. Ta sẽ chỉ giúp ngươi xem qua mà thôi, không thể giúp ngươi lấy được” Trên xe ngựa không nhỏ không lớn, rộng vừa đủ cho hai người ngồi, tiểu sư phụ nghiêm túc căn dặn.

“Vì sao thế?” Ta chống tay lên cảm hưởng mát ra ngoài ngắm nhìn cảnh đường phố náo nhiệt bên ngoài, đáp một tiếng lấy lệ.

“Sư huynh của ta tính tình cổ quái, lúc vui vẻ lúc lại tức giận, vô cùng bất thường. Chỉ cần có chút sơ sẩy nào khiến hấn không vừa lòng đều sẽ chết hết” Quen biết với nha đầu này nhiều năm như vậy, hấn đã quá hiểu về tính cách phóng khoáng không sợ trời cao đất rộng là gì của tiểu đệ tử này. Hấn thực sự lo lắng, ai đó sẽ gây chuyện...

“Biết rồi biết rồi mà, ta sẽ cẩn trọng!” Tương là gì, hóa ra lại nhắc nhở về vấn đề này. Tiểu sư phụ của ta vẫn còn rất trẻ mà tính tình đã như cụ non thế này rồi, về sau làm sao cưới vợ đây? Haizzz...

...

Xe đi đến tới thì dừng trước một ngôi miếu bỏ hoang trong rừng, phu xe chậm rãi vén màn xe lên, ta lập tức nhảy xuống, tiểu sư phụ cũng im lặng theo sau. Ta quan sát ngôi miếu này một chút, cảm thấy ngôi miếu này vô cùng bình thường, cũng không có gì đặc biệt... Lẽ nào một ngôi miếu hoang tàn đổ nát này lại là nơi ở của Ma giáo sao? Nhưng nếu vậy thì người đâu?

Ta dò dẫm đến gần miếu hơn thì lại bị tiểu sư phụ giữ tay kéo về, không cho tiến thêm nữa. Ta còn đang thắc mắc không hiểu thì đã thấy hai hắc y nhân từ trên cây nhảy xuống không chút tiếng động, chớp mắt một cái đã thấy họ đứng sừng sững trước mặt. Đám người này... chắc chắn là cao thủ! Di chuyện không có tiếng động như vậy, đến nàng còn chưa thể đạt tới trình độ đó!

Hắc y nhân quan sát chúng ta, sau đó một trong hai tên bước lên, vừa tuốt kiếm vừa nói :

“Hai người các ngươi vừa nhìn đã biết là vô công không tâm thường, các ngươi là ai?”

Âu Dương Tuyết Vũ không chút nao núng đẩy ta ra sau lưng, bàn tay gợn ra một tấm lệnh bài bằng gỗ Đàn Hương, bên trên khắc một chữ “Hàn” vô cùng tinh tế, tỉ mỉ không thua kém bất cứ nghệ nhân nào ở Thiên quốc.

Điểm đáng chú ý ở đây là, hai tên hắc y nhân kia vừa nhìn thấy lệnh bài này đã quỳ xuống, vô cùng lễ phép chấp tay hô :

“Tham kiến Minh chủ đại nhân, thuộc hạ vô lễ, thỉnh đại nhân trách tội!”

Âu Dương Tuyết Vũ phất tay ra hiệu cho bọn họ đứng lên, sau đó kéo ta đi ra phía sau ngôi miếu, tiếp tục tiến thẳng vào rừng. Hấn dắt ta đi lòng vòng trong rừng, đi đến mức ta rã hết cả tay chân vẫn chưa dừng lại. Rốt cuộc là đang đi đâu vậy??

“Sư... sư phụ! Ngươi đang làm cái trò quỷ gì vậy? Rốt cuộc là Ma giáo ở đâu?” Ta thờ hồn hển dừng chân lại, mắt kiên nhẫn lên tiếng.

“Khu rừng này có bảy bố trận, phải đi đúng đường, nếu không chỉ cần đi sai lệch một bước, hàng vạn bầy sẽ được khởi động, lúc đó chúng ta chết sẽ không toàn thây!” Tuyết Vũ quay lại bế ta lên, lại tiếp tục sai từng bước dài đi tiếp “Ở đây, chúng ta cũng không thể dùng khinh công, nếu không cũng sẽ bị nhận kết quả tương tự”

Ta chán nản thở dài một tiếng, trong lòng thầm nguyện rửa là cái tên nào ăn no rừng mỡ rảnh rồi bày ra một đồng trò vớ vẩn này như vậy. Hừ, quả nhiên là Ma giáo có khác, không những có cao thủ mà còn có cả những kẻ không – được – bình – thường !

Đi thêm một lúc nữa thì Tuyết Vũ dừng lại, miệng lầm rầm đọc cái gì đó rồi mới đi tới. Ta nằm trong lòng tiểu sư phụ không khỏi bất ngờ, rõ ràng vừa rồi trước mắt không thấy gì cả, vì sao hấn vừa đọc xong, trước mắt lại xuất hiện cả một cung điện lớn thế này??!!!!

“Tiểu nha đầu, đây chính là Tử Minh điện, là nơi Ma giáo ở”

Bạn đang đọc truyện *Nghịệt Duyên (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Mỹ Nam Tử Xinh Đẹp

Ngẩng đầu lên nhìn cung điện to lớn trước mắt, ta không khỏi xuýt xoa một tiếng. Tử Minh Điện thực sự là đủ xa hoa, đủ mỹ lệ! Từ ngoài vào trong chỗ nào cũng bày đầy các loại bảo kiếm đã thất lạc từ lâu, các cột nhà và mái nhà cũng được lát bằng vàng ròng làm cả tòa phủ đệ như bùng sáng. Hơn nữa, không gian vô cùng rộng rãi thoáng đãng, xung quanh trồng rất nhiều cây hoa đủ loại màu sắc, đủ mọi kiểu dáng khác nhau.

Hừ, tên giáo chủ nào đó cũng thật biết hưởng thụ!

Âu Dương Tuyết Vũ âm thầm giật giật vạt áo ta mấy cái nhấc nhỏ, ta giật mình vội vàng thu lại ánh mắt, xấu hổ cúi đầu xuống. Ta làm sao lại quên không để ý, xung quanh vẫn có rất nhiều binh lính đứng canh chừng, vừa rồi đúng là quá lơ là...

Ta ho khề vài tiếng, sau đó hít một hơi thật sâu để lấy lại tinh thần rồi theo sau tiểu sư phụ vào bên trong. Hình như tiểu sư phụ rất hay lui tới nơi này, thế nên vừa vào đã đi thẳng một mạch, không cần chờ đợi hỏi han ai.

Hắn dẫn ta đến một hoa viên rộng lớn. Giữa rừng hoa thơm ngát, ta nhìn thấy một thân ảnh nam tử cao lớn toàn thân vận y phục màu đỏ thêu chỉ vàng, hoa văn mây sóng uốn lượn vô cùng cầu kì tinh tế, mái tóc dài tùy ý xõa tung, nhẹ nhàng bay trong gió. Dù chỉ nhìn thấy từ phía sau, nhưng ta vẫn có thể cảm nhận được một khí chất bất phàm ở nam nhân trước mắt này, thậm chí là một chút sát khí còn chưa tan hết. Nam nhân thể này, bảy tám phần chính là tên giáo chủ quái đản kia. Sau đó, ta lại liếc mắt xuống nhìn thanh kiếm còn đang nhỏ máu, ta hơi để phòng lui lại một chút.

Nhưng ta vẫn cảm thấy thắc mắc, nếu hắn vừa giết người xong, vậy thì thể đâu?

“Sư huynh” Tiểu sư phụ tiến lên phía trước một bước, rất có quy củ chấp tay cúi người, hướng nam nhân kia hành lễ.

Ta cũng làm theo tiểu sư phụ, hành lễ với hắn.

Ta nghe thấy tiếng nam nhân kia cười nhẹ một tiếng liền tò mò ngẩng lên để xem hắn cười cái gì, không ngờ vừa ngược mắt lên đã thấy hắn đứng trước mặt, ngón tay thon dài nắm lấy cái cằm tinh xảo của ta mà nâng lên, hắc mâu của hắn chăm chú nhìn ta, lát sau khóe môi cong lên, cười cười nói :

“Tiểu Vũ, tiểu đồ đệ này của đệ đúng là rất được. Muốn khí chất có khí chất, muốn nhan sắc có nhan sắc, muốn học vấn có học vấn... Trục Nguyệt Quận chúa, thực sự là trăm nghe không bằng một thấy”

Lần đầu tiên bị người khác thất lễ như vậy, ta cực kỳ không thoải mái mạnh mẽ vận công đẩy hắn ra, đồng thời ném cho hắn một ánh mắt khinh thường :

“Giáo chủ Ma giáo đại nhân tiếng xấu lan xa vạn dặm, quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy. Ngươi không những không biết xấu hổ còn không biết lễ nghĩa. Lễ nào ngươi không hiểu đạo lý nam nữ thụ thụ bất thân là gì sao? Giáo chủ đại nhân?”

Dứt lời, Tuyết Vũ sắc mặt trắng bệch như tờ giấy kinh hãi nhìn ta, còn tên giáo chủ kia lại cao hứng cười lớn :

“Nam nữ thụ thụ bất thân? Tiểu quận chúa, ngươi nói xem, ngoài cái thân thể và cái tên của nữ nhân, thì ngươi có chỗ nào không giống nam nhân chứ? Nếu đã không phải nam nhân, ta đây cần gì phải lễ nghĩa với ngươi?”

Một lời của hắn đã thành công chọc ta tức đến mức mặt mũi đều đỏ ửng lên, chỉ hận không thể xông tới liều mạng với hắn. Tên nam nhân này, hắn có chỗ nào giống với giáo chủ ma giáo chứ? Không phải nên là một nam nhân ít nói, lãnh ngạo, phiêu dật bất phàm sao??

“Sư huynh, đừng trêu chọc nàng” Nhìn bộ dáng tức giận hòng lại không dám làm gì của ta, Tuyết Vũ một mặt đau lòng ôm ta vào ngực an ủi, một mặt quay sang nam nhân kia trách móc. Nàng là đồ nhi của hắn, ai cũng không thể tùy ý bắt nạt!

“Mới thể đã giận rồi sao?” Hồng y nam nhân bĩu môi, chán nản nhún vai mấy cái “Vậy hôm nay sư đệ đến đây tìm Lãnh Diễm Hàn ta, còn mang theo nàng là có ý gì?”

Ồ, hóa ra tên hắn là Lãnh Diễm Hàn sao? Chỉ là tên thôi cũng thực có khí phách...

Không đợi sư phụ trả lời, ta đã cao giọng lên tiếng :

“Hôm nay ta tới, chính là muốn mượn xem qua một chút cái cuốn bí kíp võ công thiên hạ đệ nhất của Ma giáo các ngươi, điều kiện là gì, giáo chủ đại nhân mời tự nhiên!”

“Dựa vào cái gì ta phải cho ngươi xem?” Người thân cận nhất trong môn phái còn không thể chạm tới, đừng nói chỉ là một người ngoài như ngươi, tiểu nha đầu kiêu ngạo!

“Dựa vào ta là đồ đệ cưng của sư đệ ngươi! Tính ra quan hệ cũng mật thiết lắm đấy!” Ta hí mắt cười cười nhìn hắn, rồi lại quay sang nhìn tiểu sư phụ chớp mắt ra hiệu, hi vọng hắn có thể giúp ta nói đỡ một tiếng.

Tuyết Vũ liếc ta một cái, lát sau cũng điềm đạm nói :

“Sư huynh, lần trước huynh nói muốn thanh Diễm Long bảo kiếm của ta. Chỉ cần huynh đáp ứng nàng, ta lập tức cho người mang tới, tuyệt không nuốt lời!”

Tiểu sư phụ hần vừa nói cái gì? Diễm Long bảo kiếm?? Đó chẳng phải là thanh kiếm đã thất truyền nhiều năm của một vị chân nhân sao? Ta có biết qua về thanh bảo kiếm này trong sách. Diễm Long bảo kiếm so với kiếm bình thường lực đạo mạnh hơn gấp chục lần, thậm chí chỉ cần vung kiếm cũng đủ để giết hết địch nhân trong vòng ba trượng! Lực sát thương của nó vô cùng cao, một khi bị chém trúng, không chết thì cũng thành phế nhân!

Thanh kiếm tốt như vậy, tiểu sư phụ lại vì ta mà nở tặng đi sao??!! Tiểu sư phụ...!

“Sư phụ, không xem được thì thôi, ta cũng không cần! Người đừng có giao kiếm cho hần! Thanh kiếm này uy lực rất lớn, giao cho hần thì không phải thiên hạ sẽ đại loạn sao??” Ta lắc đầu nguây nguây ôm lấy sư phụ, kịch liệt phản đối.

Hần đã giúp ta quá nhiều, ta sẽ không trả nổi mất!

Tuyết Vũ kinh ngạc nhìn ta, sau đó dịu dàng đặt tay lên đầu ta xoa nhẹ:

“Không sao, chỉ là một thanh kiếm mà thôi. Ta giữ lại cũng chẳng để làm gì, chỉ bằng đem nó tặng cho hần”

“Nhưng mà...” Ta vẫn là cảm thấy không ổn chút nào.

“Việc người cần làm chính là xem thật kĩ bí kíp đó, nếu như có thể học được, chẳng phải thanh bảo kiếm gì kia cũng chỉ là miếng kim loại bỏ đi rồi sao?”

Lãnh Diễm Hân mày kiếm hơi nhíu lại, sau đó giãn ra, tươi cười mở miệng:

“Được! Ta đáp ứng. Tuy nhiên...”

“Tuy nhiên cái gì?” Ta bực tức gằn giọng, hần còn muốn làm gì? Lẽ nào là được voi thì đòi tiền sao??

“Tuy nhiên, ta muốn người vượt qua được thử thách của ta, chỉ cần người có thể qua được, ta sẵn sàng cho người xem, thậm chí... còn tận tình chỉ bảo người!” Trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên một nét cười nham hiểm, một tia âm mưu xẹt qua trong đôi mắt phượng.

V

Bạn đang đọc truyện *Nghịệt Duyên (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Gặp Lại Huyền Mặc

“Quận chúa điện hạ, đây là phòng của người” Tiểu a hoàn cung kính đẩy cửa, sau đó lui về sau một bước làm cử chỉ mời vào.

Ta chậm rãi bước từng bước vào trong phòng. Chỉ vừa mới bước vào, ta đã hoàn toàn bị vẽ họa lệ trước mắt làm cho ngây người một hồi. Căn phòng không quá rộng, nhưng vẫn rất thoải mái. Trong phòng bày biện rất đẹp mắt, từ sân nhà cho đến giường ngủ, bất cứ cái gì cũng được làm rất tinh xảo, bằng những chất liệu tốt nhất. Ngay cả rèm ngủ cũng làm từ tơ lụa thượng hạng.

“Rốt cuộc là hần làm thế nào để đào ra được nhiều tiền như thế chứ?” Ta xoay xoay chén ngọc trong tay, chán nản than thở.

Vốn dĩ ta ở lại đây là vì Lãnh Diễm Hân cho ta một ngày chuẩn bị để hoàn thành thử thách mà hần đưa ra vào ngày mai. Thử thách mà hần dành cho ta không khó cũng không dễ, đó là phải đánh bại được mười cao thủ của Ma giáo, bơi qua hồ Băng Tinh, đi qua 1 trượng than còn đang âm ỉ cháy.

Thứ mà ta lo sợ nhất không phải là 1 trượng than cháy kia, mà là hồ Băng Tinh. Hồ Băng Tinh của Ma giáo nổi tiếng vì độ lạnh đến mặt mũi tái xanh, tay chân run lập cập. Nếu như lúc đó ta thất thủ hoặc giả sử là vượt qua được thì vẫn sẽ tốt rất nhiều sức lực, khi đó chỉ sợ không còn đủ sức để bước lên than nóng...

Trong khi ta còn đang ngồi tập trung nghĩ cách làm sao để đối phó thì vang lên tiếng gõ cửa. Ta nhíu mày, có chút tức giận vì bị làm phiền nhưng cũng không dám nặng lời, dù sao đây cũng không phải là nhà của ta, không nên lớn tiếng làm gì. Ta cẩn thận đặt chén trà xuống, tiêu sái đi ra mở cửa.

Nhìn thấy người đứng trước mắt làm ta không khỏi bàng hoàng, chợt dậm lùi lại phía sau vài bước. Nhất là ánh mắt đầy bi thương cùng những nhó đan xen kia càng làm ta cảm thấy tội lỗi...

“Ngọc Nhi...” Đúng vậy, người trước mắt ta đích thực là vị hôn phu mà ta đã trốn tránh, cũng là biểu ca mà ta yêu quý nhất – Huyền Mặc!

“Biểu, biểu ca, huynh...” Ta có chút ngượng ngùng cúi đầu xuống, không dám nâng lên đối mặt với ánh mắt ấy “Vì sao huynh biết ta ở đây?? Làm sao...” Ma giáo xem ra canh phòng cũng lỏng lẻo quá!

Huyền Mặc đưa tay ôm chặt ta vào lòng, có điểm nghiêng răng nghiêng lợi nói :

“Ta không trách nàng đào hôn, ta cũng không để ý việc nàng rời vương phủ đi nhìn kiếm phổ đệ nhất thiên hạ... Thế nhưng, ta tuyệt không cho phép nàng vì nó mà lao đầu vào nguy hiểm!”

Ở trong lòng Huyền Mặc, ta hoàn toàn có thể cảm nhận được sự sợ hãi phát ra từ nội tâm của huynh ấy, điều này khiến ta nhất thời không biết làm thế nào, chỉ đành để huynh ấy ôm chặt ta, giống như chỉ cần buông tay thì ta sẽ lập tức biến mất...

“Thái tử điện hạ, Quận chúa điện hạ, Giáo chủ mời hai vị đến chính sảnh dùng bữa tối”

Ta và biểu ca còn đang ‘tình chàng ý thiếp’ ôm nhau đắm đuối thì một a hoàn xuất hiện, sắc mặt điềm đạm, hai tay chấp trước ngực, đầu hơi cúi xuống cung kính thưa. Huyền Mặc bắt đầu đi buông tay ra, nhưng rõ ràng vẫn còn chút lưu luyến cầm lấy đôi bàn tay sớm đã có nhiều vết chai sạn vì đao kiếm của ta.

“Đi thôi, không nên để người ta đợi lâu”

...

Giữa chính sảnh đã bày sẵn một bàn tiệc lớn, ngồi ở vị trí chủ tọa là Lãnh Diễm Hàn đang vui vẻ thưởng rượu, bên phải chính là tiểu sư phụ Âu Dương Tuyết Vũ yên lặng nhắm mắt dưỡng thần.

Nhìn thấy ta và Huyền Mặc bước tới, Lãnh Diễm Hàn liền cong cong khóe mắt phượng xinh đẹp, tà tử mỉm cười :

“Thế nào, tiểu Quận chúa, người thấy món quà lần đầu gặp mặt ta tặng cho người có hợp ý không?”

Món quà gặp mặt? Ý hần là Huyền Mặc sao?

“Người mang biểu cả của bốn cung đến đây là có ý gì?? Ngay cả Thái tử mà người cũng dám...”

Ta còn chưa có nói hết đã bị Lãnh Diễm Hàn một lời chặn lại :

“Hiểu lầm rồi, ta chẳng qua chỉ báo cho vị hôn phu của người một tiếng để sau khi người thua xong, trọng thương đến mức không cử động nổi thì đến để mang người trở về. Hơn nữa, thấy người xinh đẹp như vậy, ta thương hoa tiếc ngọc cho người mời Thái tử tới khuyên nhủ. Ta thay người làm chuyện tốt lý ra người nên cảm tạ mới đúng, tiểu quận chúa”

Ta nghiêng răng muốn xông lên đánh hần lại bị Huyền Mặc ngăn lại, âm thầm liếc mắt nhắc nhở, sau đó huynh ấy chấp tay, mỉm cười nhìn Lãnh Diễm Hàn :

“Huyền Mặc thay biểu muội đa tạ tâm ý của giáo chủ. Đây là chút tâm ý của bốn cung, mời các hạ xem qua” Dứt lời, một hắc y nhân từ bên ngoài đi vào, tay bưng một cái hộp gỗ nhỏ dâng lên cho Lãnh Diễm Hàn.

Lãnh Diễm Hàn không chút khách khí đưa tay mở ra, ngón tay thon dài tùy ý cầm lên một món chăm chú xem xét. Ta vừa nhìn thấy đồ vật trong tay hần đã kinh ngạc không dám tin nhìn Huyền Mặc, nhưng huynh ấy lại chỉ mỉm cười dịu dàng nhìn ta.

Chỉ... chỉ là dẫn huynh ấy đến đây gặp ta mà thôi, vì sao lại ra tay hào phóng như thế chứ?? Thứ mà Lãnh Diễm Hàn đang cầm kia, đích thực là Phi Tiêu Đoạt Mệnh nổi tiếng trong giang hồ, là thứ mà ai cũng ao ước, giẫm đạp lên nhau để tranh đoạt!

Bạn đang đọc truyện *Nghịệt Duyên (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Trọng Thương

Bốn tên hắc y nhân còn lại tự thấy nếu như cứ đánh riêng lẻ thì nhất định thua là cái chắc, vì thế nên họ âm thầm liếc mắt ra ám hiệu, cùng nhau xông lên.

Nhìn thấy bốn tên cùng lao lên, ta mỉm môi phi thân lên, vừa lùi lại phía sau vừa lia kiếm đỡ. Trong trận chiến này, võ công hai bên không cần bàn tới, quan trọng nhất chính là thể lực. Tuy võ công của ta rất thâm hậu, nhưng dù có luyện thế nào đi nữa thì thân thể này vẫn là thân thể của một nữ nhân, mà nữ nhân thể lực kém hơn nam nhân chính là một định lý muôn thuở không thể phản bác. Huống gì ta còn phải đấu với mười tên nam nhân khỏe mạnh võ công đầy mình chứ! Chống đỡ đến bây giờ đã là tốt lắm rồi!

Đánh thêm vài chiêu, rốt cục ta cũng không chịu nổi nên để lộ một chút sơ hở, lập tức một tên hắc y nhân lao như tên bắn đến dùng kiếm đâm một nhát

vào bả vai của ta khiến ta đau đớn ngã xuống nền đất, bảo kiếm cũng rơi xuống tạo nên một tiếng kêu vô cùng chói tai.

Nhìn thấy ta ngã trên đất, hắc y nhân vẫn không buông tha, thanh kiếm một lần nữa muốn đâm xuống lại bị một hòn đá từ đâu bay tới đập vào làm chệch hướng. Áu Dương Tuyết Vũ cùng Huyền Mặc lo lắng lướt tới đỡ lấy ta, Lãnh Diễm Hàn thân nhiên đi tới trước mặt ta, khoe miệng vẫn cười như không :

“Tiểu quận chúa, ta thấy ngươi vẫn là nên bỏ cuộc đi. Cho dù ngươi có đánh bại được mười tên sát thủ của bản tọa thì ngươi cũng không thể vượt qua hai thử thách còn lại đâu. Nhìn xem, trên người ngươi cao thấp chỗ nào cũng có vết thương!”

Ta khinh thường hừ lạnh một tiếng, một tay nhặt bảo kiếm lên, một tay gạt cánh tay đang đỡ phía sau lưng của Huyền Mặc ra, dồn hết sức đứng dậy đối mặt với Lãnh Diễm Hàn. Ta nhìn hắn với đôi mắt lạnh lẽo, từng câu từng chữ chắc nịch như chém đinh chặt sắt :

“Lãnh giáo chủ, kể cả khi máu trên người ta có chảy thành sông đi chăng nữa thì ta vẫn sẽ không bỏ cuộc đâu! Huyền Ngọc ta không phải là kẻ chỉ mới bị chút thương tích đã bỏ cuộc!”

Dứt lời, ta ném cho Lãnh Diễm Hàn một ánh mắt sắc lạnh rồi dứt khoát quay về phía bốn tên hắc y nhân. Huyền Mặc thấy ta định đánh tiếp liền nhủ mảy giữ ta lại, thanh âm trầm thấp dịu dàng lại mang theo một sự lo lắng truyền vào tai ta :

“Ngọc Nhi, nàng đã bị thương thành như thế này rồi, vì sao còn phải cố chấp đến thế? Nàng một thân trọng thương thế này, nếu như thật sự có thể vượt qua được ba thử thách, học được thiên hạ đệ nhất kiếm phổ thì liệu khi trở về vương phủ, vương phi sẽ đề nàng ra trận sao? Nàng muốn nằm trên giường uống thuốc đắng suốt mấy tháng ư? Nàng cam lòng à?”

Huyền Mặc quả nhiên là người hiểu rõ ta nhất, chỉ mấy câu ngắn gọn ấy thôi cũng đã đủ khiến ta có chút xao động. Biểu ca nói đúng, chỉ cần ta bị thương nặng một chút, nẫu phi sẽ bắt ta nằm trên giường liên tục mấy tháng trời đến khi vết thương lành thì thôi. Đã vậy thuốc sắc cho ta còn là thuốc Đông y vô cùng đắng, nếu ta cứng đầu không chịu uống thì nhất định mẫu phi sẽ ép ta uống cho bằng được, uống xong cũng sẽ không cho ta ăn chút ngọt xem như là phạt ta tội không chịu uống thuốc. Trên đời này, thứ ta sợ nhất chính là phải nằm bất động trên giường và uống thuốc Đông y!

Nhưng khó khăn lắm mới có thể vào được đến đây, cũng chỉ còn bốn tên hắc y nhân mà thôi, lẽ nào lại phải bỏ cuộc giữa chừng!? Không cam tâm! Ta không cam tâm!

Bỏ qua vẻ mặt âm trầm đe dọa của Huyền Mặc, ta khe khẽ đẩy tay huynh ấy ra, tay siết chặt bảo kiếm, một lần nữa phi thân về phía bốn tên hắc y nhân còn lại. Kể cả khi trên người đầy thương tích, nặng có nhẹ có, lực đạo của ta cũng không hề suy giảm. Đường như ý nguyện muốn học được thiên hạ đệ nhất kiếm phổ đã tiếp thêm sức mạnh cho ta, giúp ta đánh bại được bốn tên cứng đầu này.

Cái gì cũng có cái giá của nó. Đánh bại bốn tên đó cũng đồng nghĩa với việc trên người ta chỗ nào cũng bị thương. Giây phút tên hắc y nhân cuối cùng ngã xuống, ta cũng choáng váng đứng không nổi, đến nỗi phải dùng kiếm chống xuống đất làm chỗ dựa.

Huyền Mặc đứng bật dậy, muốn đi tới bôi thuốc cho ta lại bị Lãnh Diễm Hàn ngăn lại. Trên khuôn mặt hại nước hại dân ấy là một điệu cười rất đáng ghét :

“Thái tử điện hạ, ngươi phải để nàng tự mình bôi thuốc. Trong cuộc thi này, tuyệt đối không có ai được phép giúp đỡ, nếu không Quận chúa xem như thất bại!”

Ta bặm môi, đành phải tự rút ra lọ kim sang dược trong người ra bôi loạn lên trên vết thương. Thực ra, ta không hận Lãnh Diễm Hàn. Trong tâm ta biết hẳn làm vậy là để rèn luyện ta. Bởi khi ở trong một hoàn cảnh nguy hiểm nào đó, không phải lúc nào cũng có người ở bên cạnh bảo vệ, vì thế mà bản thân ta phải biết tự chiều cố lấy... Nếu không thể tự chăm sóc cho chính mình thì kẻ như thất bại!

Bạn đang đọc truyện *Nghịệt Duyên (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Không Thể Cầm Cự Được Nữa...

Bôi thuốc xong, ta lại phải đối mặt với thử thách thứ hai. Lần này ta phải coi y phục ra, bởi mặc càng nhiều thì càng vướng, càng dễ thất bại nên chỉ để lại một cái yếm và cái quần dài. Mấy tên nam nhân kia đương nhiên phải rời đi. Lãnh Diễm Hàn là một kẻ toan tính, đương nhiên sẽ không để lại một mình ta ở đây. Hắn nói vì để đảm bảo công bằng không gian lận, hắn sẽ phái ba nữ sát thủ đến giám sát.

Ta cũng chẳng để tâm, có người canh hay không thì cũng vậy thôi, chẳng có gì thay đổi cả. Nhìn cái hồ trong vắt trước mắt, ta siết chặt tay, chân đưa lên phía trước khẽ chạm nhẹ xuống nước. Vừa mới chạm vào ta đã rung mình giật chân lại. Quả nhiên là rất lạnh! Nhưng dù thế nào, cũng phải thử, đã đi đến bước đường này rồi, ta không còn động lực để từ bỏ nữa mà chỉ có thể lao tới.

Ta dứt khoát vắn tóc lên cao thành một búi lớn rồi chậm rãi, chậm rãi bước xuống, vừa bước vừa vận khí, hi vọng chút công phu mấy năm nay sẽ giúp

giảm đi phần nào sự rét lạnh của nước hồ. Khi đã hoàn toàn bước xuống, nước hồ bao phủ lấy thân thể mỏng manh của ta, nội lực không ngừng đối chọi lại với cái giá lạnh của nước. Ta hít sâu một hơi rồi lấy đà bơi về trước.

Ba nữ sát thủ ở trên bờ vừa quan sát vừa trò chuyện không ngừng, trên mặt không nén nổi ngạc nhiên.

“Này, tiểu Quận chúa này cũng thật liều mạng quá, nước hồ lạnh như vậy mà cũng dám bơi qua”

“Ngươi nói xem, liệu nàng có thể vượt qua không?”

“Nếu như Trục Nguyệt quận chúa có mệnh hệ gì, chỉ sợ Thái tử điện hạ kia sẽ điên mất.. Ngươi có để ý ánh mắt thâm tình hán nhìn Quận chúa không?”

...

Cái hồ này có chiều rộng khoảng bốn mét. Ta mặc dù đã dốc hết sức nhưng chỉ có thể thuận lợi bơi qua hai mét, sau đó mất dần dần mò đi, thân thể trở nên nặng nề hơn bao giờ hết. Lạnh quá! Lạnh quá! Ta nên làm sao? Sức lực của ta đã tiêu hao quá nhiều, không thể vận công giữ ấm được nữa... Hơn nữa, đây lại là giữa hồ, nếu bỏ cuộc ở đây chắc chắn sẽ chết!

Mẫu phi, nữ nhi phải làm sao? Nữ nhi đã không còn chịu được nữa rồi... Nước hồ quá lạnh, vết thương trên người quá đau...

Mẫu phi...

Trong lúc mơ hồ, ta nghe thấy tiếng huyền não gào thét của ba nữ sát thủ rồi lại có tiếng ai đó đang kêu tên ta. Trước lúc mất đi ý thức, thân thể từ từ chìm xuống dưới đáy hồ, dường như ta cảm giác được có ai đó đã lao như tên bắn xuống đỡ lấy ta, bên tai còn nghe thấy thanh âm lạnh lùng xen lẫn bất đắc dĩ của hán :

“Đúng là m nữ nhân cứng đầu! Tiểu quận chúa, ngươi cứ nhất định phải học được kiếm phổ đó sao? Ngươi vì dân chúng trong thiên hạ mà sẵn sàng hi sinh cả tính mạng của mình, đáng giá sao? Bọn chúng đã làm được gì cho ngươi chứ?!”

...

Khi ta tỉnh lại thì trời đã sẩm tối, quay sang bên cạnh liền nhìn thấy khuôn mặt tiểu tụy đang dựa vào mép giường ngủ của Huyền Mặc. Ta vô thức đưa tay vén lọn tóc lòa xòa trước mặt huynh ấy ra sau, cảm động vạn phần. Dù không biết đã ngủ bao lâu, nhưng có một điều mà ta có thể chắc chắn, đó là huynh ấy đã không quên ngày đêm ở bên cạnh chăm sóc ta...

Huyền Mặc, là ta đã phụ huynh, đã bỏ trốn bỏ lại huynh, vì sao huynh vẫn đối xử tốt với ta như vậy? Ta đáng để huynh làm thế ư? Thiên hạ có biết bao nhiêu nữ nhân vừa xinh đẹp vừa giỏi giang, hà cớ gì huynh phải chọn ta để rồi phải chịu thiệt thòi nhiều như thế?

Huyền Mặc... ta đã sai rồi sao? Là ta đã quá cố chấp sao? Nghĩ lại cũng thật nực cười, một nữ nhân như ta làm sao có thể vượt qua ba thử thách khó nhằn đầy nguy hiểm đó chứ? Kết quả vẫn là thất bại... Nhưng là ai đã cứu ta?

Ta quay sang với lấy cái chăn nhẹ nhàng đắp lên người Huyền Mặc rồi bước xuống giường, ai ngờ vừa mới đặt một chân xuống thì Huyền Mặc đã tỉnh dậy, thấy ta liền mỉm cười ôn nhu :

“Ngọc Nhi, muội tỉnh rồi à? Có thấy chỗ nào không khỏe không?”

Huyền Mặc đưa tay vuốt nhẹ một bên má của ta, đôi mắt tràn ngập dịu dàng không thể diễn tả thành lời nhưng lại xen lẫn sự mệt mỏi rõ rệt. Hán là huynh ấy đã hao tâm tổn sức lắm... Huynh ấy là một Thái tử, việc nhiều không thể đếm xuể nhưng chưa bao giờ ta thấy Huyền Mặc tỏ ra mệt mỏi đến thế này.

Ta lắc lắc đầu, hai tay đỡ lấy huynh ấy ấn xuống giường, thanh âm lo lắng nói :

“Biểu ca, hiện tại huynh mới là người cần được nghỉ ngơi. Huynh xem, muội chỉ ngủ có một chút mà mắt huynh đã thâm như gấu trúc thế này... Thật là tội lỗi, kiểu gì về cũng bị cái đám oanh oanh yến yến kia lờm chết mất” Ta làm bộ ảo não xoa trán, mặt méo xệch vô cùng thăm hại nhìn Huyền Mặc.

Huyền Mặc ngậy ra nhìn ta một lúc, sau đó che miệng cười, vươn tay kéo ta vào lòng, sủng nịnh hôn lên trán ta một cái :

“Oanh oanh yến yến gì chứ? Trên đời này ta chỉ có một mình muội... Hơn nữa, có ta ở đây, ai dám lờm chết muội đây?”

“Ha ha... À, hôm qua lúc muội sắp chìm xuống, là huynh đã cứu muội sao?” Ta chớp mắt nhìn Huyền Mặc nói ra nghi hoặc trong lòng của mình.

Huyền Mặc vẫn như cũ nở nụ cười, nhẹ nhàng kéo ta áp vào lồng ngực rắn chắc :

“Chính là ta”

Không hiểu sao khi nghe thấy huynh ấy thừa nhận như thế, ta lại cảm thấy có chút không đúng. Hỏi thì hỏi như vậy, nhưng ta vẫn thấy nghi hoặc. Huynh ấy từ trước đến nay... chưa từng gọi ta là tiểu Quận chúa như thế. Chỉ có Lãnh Diễm Hàn...

Nghĩ đến ba chữ này, ta lại điên cuồng gạt bỏ. Hán đời nào lại cứu ta chứ, cầu ta chết còn không kịp! Nếu ta chết rồi thì chẳng phải sẽ không còn ở đây

lâm loạn quấy nhiễu hần nữa, không phải rất tốt sao!

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Duyên (New)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Trở Về

Lương lự một lúc Huyền Mặc mới cúi xuống nhìn ta, trầm giọng lên tiếng :

“Ngọc Nhi, tuy lần này muội đã thất bại nhưng đừng lo, chỉ cần muội muốn, ta sẵn sàng liều mình đi cướp..”

Biểu ca còn chưa nói xong ta đã đặt tay lên miệng huynh ấy ngăn lại, cặp mắt cười chua chát :

“Không cần. Thua chính là thua. Huyền Mặc, muội sẽ theo huynh trở về cung”

Nàng tuy không phải là người trong giang hồ, nhưng cũng hiểu chút đạo lý. Nàng muốn có được kiếm phổ một cách quang minh chính đại, chứ không phải là lén lút lút cướp về, như vậy sẽ rất mất mặt! Hơn nữa, đây là thiên hạ đệ nhất kiếm phổ thì hẳn là không phải ai cũng học được, thế nên Lãnh Diễm Hàn mới cố tình làm khó nàng... Thôi vậy, nàng vẫn là nên trở về thì hơn, ở lại chỉ làm mất mặt Trục Nguyệt vương phủ.

“Thật không? Muội sẽ về?” Huyền Mặc rạng rỡ nhìn ta, sau đó thấy ta gật đầu liền nhin không được xúc động ôm ta vào lòng siết chặt. Hắn biết mà, hắn biết nàng sẽ không bỏ hắn, sẽ không bội ước...

Ta im lặng để mặc Huyền Mặc ôm vào lòng. Ta đã nợ Huyền Mặc quá nhiều, cách duy nhất để trả chính là gả cho huynh ấy. Hơn nữa gả cho huynh ấy không phải là không tốt, Huyền Mặc là người rất chung thủy, cả đời này ta có thể chắc rằng ngoài ta ra huynh ấy sẽ chẳng thú một ai khác vào cửa nữa, huynh ấy sẽ yêu thương che chở ta cả đời. Nếu ta trở thành Thái tử phi, trở thành nữ chủ nhân của Đông Cung thì có thể giữ vững được vị thế của Trục Nguyệt vương phủ, khiến cho Trục Nguyệt vương phủ vĩnh viễn thịnh vượng, đó chính là ước nguyện của phụ thân, của mẫu phi và cũng là của ta...

Gả cho Huyền Mặc có nhiều lợi thế như vậy, ta còn điều gì phải luyến tiếc, do dự?

Đúng lúc ta vừa sắp xếp xong thì cửa phòng đột nhiên mở ra, nhưng người bước vào không phải là Huyền Mặc mà là Âu Dương Tuyết Vũ, tiểu sư phụ của ta. Nhìn thấy hắn, ta lại cảm thấy vô cùng xấu hổ, cúi đầu im thin thít. Lần này ta thua thảm hại như vậy, chắc chắn là hắn rất giận ta...

Nhưng hoàn toàn trái ngược lại so với dự đoán, tiểu sư phụ không những không giận mà ngược lại còn xoa đầu ta, dịu dàng nói :

“Vết thương đã đỡ hơn chút nào chưa? Thắng cũng tốt, thua cũng được. Quan trọng nhất vẫn là an toàn của ngươi”

“Tiểu sư phụ, xin lỗi, đã phụ lòng người rồi” Ta cúi đầu nhận tội.

Tiểu sư phụ thở dài một tiếng, vươn tay xoa nhẹ đầu của ta an ủi :

“Đừng lo. Từ hôm đó Lãnh Diễm Hàn đều ở trong phòng không nói gì, hẳn là đang suy tính có nên đặc cách cho ngươi hay không, vì thế hãy kiên nhẫn đợi. Trước hết hãy trở về vương phủ, tránh để mọi người lo lắng”

“Ừm, đa tạ người, tiểu sư phụ” Ta gật đầu, cố nặn ra một nụ cười nhìn Âu Dương Tuyết Vũ. Sau đó quay lưng rời đi.

Ở bên ngoài sớm đã có một xe ngựa chờ sẵn, phu xe cúi người hành lễ, vén màn xe lên. Ta quay lại nhìn Tử Minh điện một lần nữa đầy lưu luyến rồi vén vạt váy bước vào trong. Huyền Mặc nhìn ta cười, tay giơ ra một chén trà.

“Muội uống một chén cho đỡ mệt. Thân thể muội đang trọng thương cần phải bồi bổ nhiều”

Ta đáp một tiếng rồi nhận lấy chén trà, một ngụm uống cạn.

Trên đường về, ta chỉ lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ. Mặc dù đã nói là không sao, nhưng ta vẫn thấy không cam tâm. Nếu như ta mạnh mẽ thêm một chút nữa thì có lẽ đã có thể thành công. Xem ra năng lực hiện tại của ta vẫn còn yếu kém. Thật là uổng cho người đời không ngớt lời ca tụng! Lần này trở về chắc chắn sẽ rất thâm trầm...

Xe ngựa chạy rất nhanh, thoáng một cái đã về đến Hoàng Cung. Huyền Mặc đỡ ta xuống, nhẹ giọng nói :

“Bộ dạng của muội bây giờ rất không tốt, nếu cứ thế này trở về thì chắc chắn Trục Nguyệt vương phi cũng sẽ nặng lời giáo huấn, vì thế ta mới đưa muội về Đông Cung chuẩn bị một chút. Muội sẽ không trách ta chưa nói qua với muội đã tự ý quyết định chứ?”

Ta lắc lắc đầu, bĩu môi đáp :

“Nếu mà trở về vương phủ trong tình trạng bê bết này thì kiểu gì chẳng bị đánh, vẫn là theo ý huynh đi”

Vì thế, ta đi theo huynh ấy về Đông Cung. Bởi vì từ trước đến nay ta vẫn luôn được sự ưu ái của Hoàng thượng nên được đặc cách muốn tiến cung lúc nào đều được, thấy ta đám nô tỳ thái giám cũng không có bàn luận gì nhiều, giống như đã quen với việc này rồi. Thấy ta một thân bản thủ, cung nữ vô cùng hiểu ý, không đợi ra lệnh đã đưa ta thẳng vào phòng tắm.

Tắm rửa sạch sẽ xong, họ lại thuận thực bày ra trước mặt ta rất nhiều loại y phục với đủ kiểu dáng, màu sắc hết sức phong phú. Ta vốn không có để ý nhiều đến những thứ này nên tùy ý chọn đại một bộ màu tím nhạt viền những hình lượn sóng được thêu bằng chỉ vàng, còn về phần trang điểm chải tóc thì hoàn toàn phụ thuộc vào bọn họ.

Nhưng ta hoàn toàn không nghĩ đến, họ lại trang điểm cho ta thành một đại mỹ nhân hại nước hại dân...

Bạn đang đọc truyện *Nghịệt Duyên (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Quận Chúa Đã Thắng Rồi

Ta trầm trồ xoay người trước gương, trở mắt nhìn. Không thể tưởng được, đúng là “người đẹp vì lụa”. Bình thường trông ta cũng bình thường chẳng mấy nổi bật, thế mà mặc y phục đẹp lên một chút, tóc vấn phức tạp hơn kết hợp trang sức đầy đầu liền trở thành một đại mỹ nhân!

Các cung nữ tỏ ra vô cùng hài lòng, cười meo meo nói :

“Quận chúa điện hạ đúng là quá đẹp! Nô tỳ thấy ngay cả đệ nhất mỹ nhân Mật Nhi của phương Đông cũng chẳng mỹ lệ bằng một góc của điện hạ”

“Thái tử thực đúng là có mắt nhìn người...”

“Ha ha.. Về sau để xem ai còn dám ức hiếp Quận chúa không xinh đẹp!”

Bình thường ta đối xử với cung nữ trong cung rất tốt, thành ra họ lúc nào cũng cảm thấy vô cùng ảm ức khi chỉ có thể trở mắt nhìn đám công chúa hay phi tần mặt hoa da phấn trong cung chế giễu ta xấu xí thô tục. Bây giờ thì tốt rồi...

Chỉ là... ta cảm thấy đẹp thì có đẹp thật, nhưng mà nặng quá, ngay cả bước đi cũng thật khó khăn!

Đúng lúc này bên ngoài vang lên tiếng thông báo the thé của tên thái giám, tiếp theo là một thân ảnh cao lớn một thân bạch y phiêu dăng mang theo khí chất vương giả bước vào. Các cung nữ trong cung vừa nhìn thấy đã vội quỳ xuống hành lễ :

“Thỉnh an Thái tử điện hạ”

Huyền Mặc hòa nhã phát tay ra hiệu cho bọn họ lui ra ngoài rồi tiến đến gần ta, sắc mặt thập phần kinh ngạc xen lẫn vui mừng nói :

“Ngọc Nhi, không nghĩ tới muội thật sự là một viên ngọc quý chưa được mài dũa! Nhìn xem, vừa chăm sóc một chút mà nàng đã đẹp thế này... Có điều...” Đột nhiên Huyền Mặc im lặng nhìn ta không nói nữa làm ta nồn nóng, nhũn mi thúc giục. Lẽ nào còn có chỗ nào không ổn sao?

Huyền Mặc nhìn ta sau đó thở dài một tiếng, nhẹ nhàng ôm ta vào lòng, đầu cúi xuống chôn sâu vào mái tóc mềm mại của ta khẽ thì thầm bên tai :

“Nàng xinh đẹp như vậy, mỹ lệ như vậy làm ta không nỡ để nàng ra chiến trường chịu khổ... Ta chỉ muốn giấu nàng thật kỹ trong lòng không muốn để bất cứ ai nhìn thấy, không muốn để bất kỳ ai có cơ hội cướp nàng đi. Hãy hứa với ta, sau khi nàng gả vào Đông Cung thì đừng xin ra chiến trường nữa, đó là chuyện của ta và nam nhân, không thể để một nữ nhân như nàng gánh vác mãi như thế được”

Nghe đến việc không ra chiến trường nữa ta lại lâm vào trầm mặc. Từ nhỏ đến lớn ta đa phần đều ở ngoài sa trường đánh đông dẹp tây, sớm đã quen với đao kiếm, lối sống thoải mái, thích cười thì cười, thích nói gì thì nói, cuộc sống vô cùng dễ chịu. Nếu như phải rời xa cuộc sống ấy, rời xa những người bằng hữu sớm tối kề bên sát cánh đó, ta thực sự sẽ không chịu nổi mất...

Ta mím môi, khéo léo đẩy Huyền Mặc ra cúi đầu lưỡng lự nói :

“Biểu ca... Thứ lỗi cho ta không thể làm theo ý của huynh. Muội thật sự không thể từ bỏ việc ra chiến trường. Nơi đó giống như nhà của muội vậy, muội không nỡ rời xa. Huynh không biết đâu, ngoài đó muội có thể cười thật thoải mái, làm gì cũng không cần phải để ý xem có ai sấm soi hay không, có thể làm những việc mà mình yêu thích. Trên tất cả, muội muốn góp chút sức của mình để bảo vệ đất nước khỏi giặc ngoại xâm... Huynh vẫn hay ở trong cung nên không hề thấy, dân chúng nhiều nơi vẫn còn đói khổ, người chết hàng loạt. Trong khi chúng ta thân là những người trong hoàng tộc lại ăn ngon

mặt sưng trên mồ hôi nước mắt của bọn họ, muối không đánh lòng”

“Muối hà tất làm khó bản thân như vậy?” Huyền Mặc đau lòng vuốt nhẹ một bên mặt của ta “Được rồi, tất cả đều chiều theo ý muối, nhưng nếu có chuyện gì nguy hiểm phải lập tức báo về cho ta, không được một mình gánh vác!”

Ta cười cười, gật như giả vờ. Huyền Mặc gượng cười nhìn ta. Ta bĩu môi, vươn hai tay ra vỗ vỗ mặt huynh ấy nghiêm giọng nói :

“Huynh có thật là Thái tử điện hạ không thể? Lớn bằng này tuổi rồi mà cứ như trẻ con ấy! Không sợ thiên hạ chê cười sao?”

“Ngoài muối ra, sẽ không có ai nhìn thấy được biểu tình này của ta” Huyền Mặc yêu thương nắm lấy cằm ta nhẹ nhàng nâng lên, đang định nhân cơ hội cúi xuống hôn một cái thì một tiếng động lớn vang lên. Cửa sổ trong phòng bị người ta hung hăng đá ra. Cả ta và Huyền Mặc đều đen mặt nhìn “con công” lờ lệt trước mặt.

“Ngươi... Lãnh giáo chủ, giữa thanh thiên bạch nhật mà ngươi tự dung lại đập cửa xông vào phòng của người ta mà không thấy xấu hổ hay sao? Đây là hoàn cung, không phải là nơi không người!” Ta nổi giận vùng tay tung ra một chưởng không chút khách khí. Cái người này đúng là chẳng ưa chút nào.

“Ồ? Ta tưởng hai người chỉ là đàm đạo chính sự nên mới xông vào gây bất ngờ, ai biết được là hai người đang tình chàng ý thiếp... Thực thất lễ, tại hạ xin tạ tội” Lãnh Diễm Hàn cười giả lả, tay không biết rút từ đâu ra một cái quạt giấy nhẹ nhàng phe phẩy.

“Không dám, không dám” Huyền Mặc ngậy người ra một lúc sau đó rất nhanh lấy lại phong độ, lễ số chu toàn chấp tay chào một cái “Không biết Lãnh giáo chủ vội vã đến tìm chúng ta là có việc gì?”

Ý cười trên môi Lãnh Diễm Hàn càng đậm hơn, hần khép quạt lại, bạc môi phun ra năm chữ :

“Quận chúa đã thắng rồi”

Bạn đang đọc truyện *Nghiệt Duyên (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Ước Hẹn

Ta há hốc miệng nhìn con công lờ lệt trước mặt, ta không nghe nhầm đấy chứ?? Ta thậm chí còn không qua nổi vòng hai, thế mà hần vẫn chấp nhận sao???

Lãnh Diễm Hàn tiến lại gần ta, hắng giọng nói :

“Tuy ngươi vẫn chưa hoàn thành hết ba thử thách, nhưng ít ra ngươi cũng đã bơi qua được nửa hồ Băng Tinh, cũng xem như đã đi được nửa chặng đường. So với những nam tử hán đại trượng phu khác vẫn là hơn một chút...” Hần nhìn ta đầy ý tứ, im lặng một lúc mới nói tiếp “Vội lại, ngươi là người đầu tiên có thể bơi qua được nửa hồ. Tất cả những ai vừa khê đặt chân xuống nước hồ đều tái mặt bỏ cuộc. Chỉ có ngươi là vẫn kiên trì sẵn sàng đối mặt. Nước hồ Băng Tinh kì thực không lạnh, vận khí cũng có thể giữ ấm, là bởi vì bọn họ quá sợ hãi nên mới không nghĩ đến biện pháp này. Một nữ nhân vừa có ý chí vừa có sức chịu đựng tốt thế này vô cùng phù hợp luyện Tử Minh kiếm phổ – thiên hạ đệ nhất kiếm phổ. Thế nào? Tiểu quận chúa, ngươi có muốn học hay không?”

Ta neho mắt nhìn hần, cố gắng tiêu hóa hết những gì hần vừa nói. Chuyện này quá đột ngột khiến ta thực sự ứng phó không kịp! Nhưng mà, quan trọng nhất vẫn là hần đã đồng ý dạy Tử Minh kiếm phổ cho ta, như vậy là được rồi. Ta cũng không rảnh để tâm đến hần đang âm mưu cái gì. Chỉ cần hần không đụng đến Trúc Nguyệt vương phủ cùng dân chúng thì bất cứ cái gì cũng có thể làm. Vì thế, ta lập tức gật đầu đồng ý. Định rồi đi theo hần thì phát hiện ở đây vẫn còn một người thứ ba là Huyền Mặc!

Huynh ấy không nói gì, từ đầu đến cuối chỉ im lặng nhìn ta. Đôi mắt của Huyền Mặc rất đẹp, nhưng lại sâu thẳm không thấy đáy, hoàn toàn nhìn không ra huynh ấy đang nghĩ cái gì...

Nhưng ta có thể chắc chắn một điều là, hiện tại huynh ấy rất tức giận!

Ta lúng túng đi lại gần Huyền Mặc, cúi thấp đầu không dám ngẩng lên đối mặt, miệng lí nhí năn nỉ :

“Biểu ca, đa tạ huynh hôm nay đã chiếu cố ta. Phiên huynh báo với mẫu phi và Hồng di nương của ta một tiếng, ba tháng sau Ngọc Nhi sẽ trở về bồi tội”

Huyền Mặc trước sau vẫn im lặng như không, chỉ là sắc mặt đã xấu đi năm phần... Sao thế nhỉ? Ta có nói sai gì sao? Ta đứng ngêch ra nhìn Huyền Mặc, huynh ấy cũng nhìn chăm chăm ta, hai người cứ đứng nhìn nhau như vậy mà chẳng nói gì. Mãi đến khi Huyền Mặc dường như không chịu nổi nữa mới bất lực búng lên trán ta một cái, thờ dài một tiếng :

“Hãy hứa với ta, dù như thế nào, muội vẫn phải trở về thành thân với ta, không được thất hứa!”

Ta phì cười, vô cùng tự nhiên vỗ vỗ lên vai Huyền Mặc :

“Được rồi được rồi! Ta sẽ trở về mà!”

Lãnh Diễm Hàn ngáp ngáp dài ôm lấy eo ta, dứt khoát phi thân ra cửa sổ bay đi mất hút, mặc kệ ta vẫn la hét ỉn tai nhức óc thế nào vẫn không chịu thả xuống. Cái tên này điên rồi hả?? Hắn đang chạm cái chỗ nào vậy!

Kinh công của Lãnh Diễm Hàn rất tốt, hắn phi nhanh như gió, thoát cái đã gần rời khỏi Hoàng Cung mà không hề bị phát hiện. Thế nhưng, trước khi rời khỏi hoàng cung, ta vẫn nhìn thấy một đám binh lính nối đuôi nhau xông vào Đông Cung. Hay, hắn là tiếng hét vừa rời của ta đã kinh động đến đám người đó rồi... Thôi vậy, Huyền Mặc ca ca, huynh hãy thay ta xử lý đi.

Ra khỏi Hoàng Cung, Lãnh Diễm Hàn đem ta tới một khách điểm nhỏ trong kinh thành lấy lại ngựa vừa gửi và mua thêm một con cho ta rồi tiếp tục lên đường thẳng đến Tử Minh Điện. Ta ra roi thúc ngựa chạy ngang hàng với hắn, nhieu mày tỏ vẻ không hài lòng :

“Người này giờ vẫn chưa có trả lời câu hỏi của ta, vì sao tự đứng lại ôm người ta lên như vậy! Có biết là ta còn chưa kịp nói tạm biệt không hả!”

Lãnh Diễm Hàn quét mắt sang ta, bĩu môi cho rằng không đúng :

“Các người đứng đó tình chàng ý thiếp, ta lại đang độc thân, người nghĩ xem ta thấy cảnh đó sẽ có tư vị gì? Người phải biết thông cảm cho bốn tọa chứ! Hơn nữa, dài dòng lê thê dễ khiến người ta lưu luyến không rời, như vậy chẳng thà dứt khoát cho xong, khỏi phải phiền não”

Ta xì một tiếng rõ to, nhún vai ra vẻ khinh bỉ nhìn hắn. Ta còn tưởng là chuyện gì, hóa ra là có người nào đó ghen ăn tức ở đây mà. Nhưng bộ dáng Lãnh Diễm Hàn không tệ, người đẹp như thế này lại chưa có người yêu sao?

“Này, người nhìn cũng rất được, chưa có phu nhân thì thôi, ngay cả tình nhân hay thiếp gì đó cũng không có sao??”

Lãnh Diễm Hàn bắt chợt siết chặt cương ngựa, đôi mắt sụp xuống, khóe môi tươi cười lại mang theo một nỗi buồn không thể diễn tả thành lời. Ta thấy hắn như vậy cũng không ngờ nữa, hắn là có lý do gì đó rất khó nói nên mới vậy. Bí mật của người ta thì đừng nên hỏi nhiều làm gì. Nhưng rốt cuộc là vì sao nhỉ? Hay là vì hắn bị “tuyệt giống” nên không xxx được?? Ách...

Bạn đang đọc truyện *Nghịet Duyên (New)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Trêu Chọc

Về đến Tử Minh điện, Lãnh Diễm Hàn sắp xếp cho ta một căn phòng khá lớn gần phòng của hắn, coi như để tiện cho việc gặp nhau bàn “chính sự”.

Dọn dẹp đồ đạc trong phòng xong xuôi, ta đưa tay vuốt mồ hôi trên trán thở phào một cái. Lướt mắt nhìn căn phòng sạch sẽ thoáng đãng, ta mỉm cười đầy hài lòng. Nhưng khi ánh mắt dừng lại trước cái giường đệm đồ trống rỗng, ta lại chán nản thở dài một tiếng. Tất cả là tại tên chết dẫm Lãnh Diễm Hàn kia! Đột ngột xông vào bảo là chấp nhận dạy Tử Minh kiếm pháp thì coi như xong đi, còn chẳng chịu để người ta soạn đồ gì cả. Xem ra chiều nay phải xuống núi một chuyến mua vài bộ y phục mới được!

Chỉnh trang y phục đâu vào đó, ta lập tức cầm lấy kiếm đi thẳng về phía phòng của Lãnh Diễm Hàn. Gõ cửa một hồi lâu mà không thấy có ai trả lời, lại thấy xung quanh chẳng có một bóng dáng tên đệ tử nào nên ta đành đẩy cửa đi thẳng vào trong. Phòng của Lãnh Diễm Hàn cũng không to hơn so với phòng ta là bao, trang trí thập phần đơn giản, so với vẻ xa hoa lộng lẫy ở chính sảnh thì hoàn toàn trái ngược nhau một trời một vực. Hay là hắn đem tất cả báu vật phô trương ra bên ngoài rồi nên chẳng còn gì để mà bày trong phòng mình nữa?

Hầy... đã sống kham khổ thế này mà còn bày đặt khoe của làm gì vậy chứ!

Nhưng nhìn khắp phòng rồi mà vẫn chẳng thấy Lãnh Diễm Hàn đâu, chẳng phải vừa rồi hắn còn nói dọn phòng xong thì qua tìm hắn sao?

Đúng lúc này ta đột nhiên ngửi thấy một hương thơm ngọt ngào thoang thoảng quanh chóp mũi. Đây là... mùi hương liệu mà? Chỉ là, cái mùi này là lần đầu tiên ta ngửi thấy, không những khiến người ngửi cảm thấy dễ chịu mà còn giúp điều khí... Trên đời này thực sự có loại hương này sao?

Ta nhún mi, hiếu kỳ đi tìm nơi phát ra mùi thơm ấy thì đến trước một căn phòng nhỏ bên tay trái. Ta nhẹ nhàng vén rèm lụa lên, rón rén bước vào trong...

Không vào thì thôi, vào rồi thì đúng là hối hận cũng không kịp! Ta làm sao lại không nhận ra đây là nhà tắm cơ chứ!!! Cũng may là có bức bình phong to lớn được đặt ngay giữa phòng, ngăn cách hồ tắm với bên ngoài, nếu không ta thực sự phải đâm đầu vào tường tự vẫn mất!!

Nãy giờ mà hấn vẫn không nói gì, xem ra là ngu quên rồi, vẫn nên nhân lúc hấn chưa biết gì mà chuồn êm thôi. Nếu không thì còn gì là mặt mũi! Bất quá ông trời đúng là biết cách trêu người, ta còn đang lúng túng định bỏ chạy ra ngoài thì đột nhiên cổ tay ta bị một sợi dây màu đỏ cuốn chặt, kéo thẳng ra sau bức bình phong, hoa hoa lệ lệ lao xuống hồ tắm!

Cũng may hồ tắm này cũng không có sâu lắm, ta rất nhanh đứng dậy khỏi mặt nước, cả người ướt sũng như chuột lột, hai mắt trừng trừng nhìn Lãnh Diễm Hàn đang nhắm mắt dựa lưng vào thành hồ dưỡng thần, chỉ là khoe môi lại cổ tình cong lên một đường đầy thích thú. Dù đó chỉ là một cái nhếch môi, vậy mà cũng có thể yêu mị đến thế, làm cho người khác không thể rời mắt...

Không được! Bây giờ là lúc nào rồi chứ! Tĩnh, tĩnh! Không được bị vẻ ngoài chết tiệt của hấn mê hoặc!

Ta hắng giọng, chỉ thẳng mặt hấn gằn giọng, nói một mạch vô cùng trôi chảy :

“Người làm vậy là có ý gì!? Đường đường là một giáo chủ mà có thể làm ra cái loại chuyện biến thái như thế này à? Người có biết... (đã gián lược 1000 từ chữ rủa)”

Lãnh Diễm Hàn một chút cũng không có vẻ gì là tức giận với những lời chỉ trích ấy của nàng, ngược lại còn vui vẻ cầm một lọn tóc đen mượt lên nghịch :

“Quận chúa chữi đủ chưa?”

“Chưa! Ta đang giải lao năm phút để lấy sức chữi người tiếp!” Ta hùng hổ chống nạnh, tiện thể đá mạnh vào nước khiến nước văng tung tóe lên mặt hấn.

“Nhưng mà ta nói này, tiểu quận chúa người dù sao cũng đã có hôn phu, vậy mà vẫn cứ lộ liễu nhìn ngắm cơ thể một nam nhân khác... Người không thấy rất có lỗi với Thái tử điện hạ sao?” Lãnh Diễm Hàn bị hắt nước vào mặt đương nhiên không vui, vừa nhẹ nhàng lau mặt vừa dùng lời lẽ sắc bén công kích đối phương.

Nghe hấn nói vậy, ta mới để ý hiện tại hấn... đúng là không có mặc đồ!!!

Ông trời ơi! Ta đúng là giận quá hóa khùng rồi, nãy giờ nhìn chăm chăm người ta mà chữi như vậy, thế mà lại không để ý đến việc này. Dù cho ta chưa từng học qua Nữ giới, nhưng cũng hiểu cái gì gọi là ‘nam nữ thụ thụ bất thân’...

Ở Thiên quốc, nữ nhân nào nhìn thấy thân thể của một nam nhân nào đó hoặc ngược lại thì đều phải gả cho đối phương!!!

Hơn nữa, thân là người trong Hoàng tộc, nếu như làm trái lại quy tắc nhất định sẽ tru di tam tộc. Nàng chết thì không sao, chỉ là sợ sẽ liên lụy đến mọi người...

“Đáng chết! Người cái tên trời đánh! Hôm nay ta sẽ thay trời hành đạo giết chết tên khốn kiếp nhà người!!!”

“Khoan đã”

Bạn đang đọc truyện *Nghịệt Duyên (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Nguyên cả một ngày trời hôm đó ta chỉ nhốt mình trong phòng không nói gì, ngồi thu lu trong góc giường gặm nhấm nỗi đau. Đến chiều tối thì cái bụng ta rốt cục cũng chịu không nổi nữa lên tiếng biểu tình dữ dội. Chết tiệt! Bây giờ là lúc nào rồi mà sao chẳng thấy ai mang thức ăn đến vậy chứ??? Đây là đạo đãi khách của các người sao?

Nhưng mà, nghĩ lại thì hấn làm vậy cũng có phần đúng... Lúc đó ta đánh hấn bầm dập như vậy, thân là khách mà lại thất thố đánh chủ nhà như vậy thì đúng là không lý lẽ cho lắm. Hay, thôi vậy, đành phải tự thân vận động thôi. Xung quanh Tử Minh điện là khu rừng rất lớn, hấn là sẽ có rất nhiều thú rừng nhưng cũng không chắc, bởi vì xung quanh đây toàn là trận pháp. Mặc kệ, giờ là lúc nào rồi chứ? Vẫn là nên đi một vòng xem sao. Ta không muốn chết đói đâu.

Nghĩ là làm, ta lập tức chải lại tóc, chỉnh y phục lại rồi mở cửa phi thân đi dưới màn đêm. Đệ tử Ma giáo cũng biết ta được mời đến nên cũng không làm khó ta rời khỏi điện, ngược lại còn hành lễ kính cẩn. Xem ra đệ tử Ma giáo được quản thúc cũng tốt lắm, đi đến đâu cũng chẳng thấy ai xì xầm bàn ra tán vào, nói chuyện rầm rộ như mấy tên nô tỳ thái giám trong Cung, mặt người nào người nấy đều chẳng có chút biểu cảm gì, vô cùng nghiêm túc.

Tuy kiếm vẫn nằm ngay trong vỏ, nhưng ta vẫn cảm thấy ở họ có một loại sát khí như ẩn như hiện, thoát nhìn cũng biết là rất khó đối phó. Ta thấy cực kỳ khâm phục Lãnh Diễm Hàn, hấn có thể đào tạo ra những đệ tử có tố chất thế này thì đúng là cao thủ thật rồi. Một người đã làm thông soái nhiều năm như ta cũng phải cảm thấy thật hổ thẹn. Binh lính dưới trướng ta người nào cũng cười tươi, chỉ có lúc ra chiến trường đánh trận thì mới nghiêm túc mà

thời...

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì, lúc nào cũng làm mặt lạnh như vậy thì đúng là quá thiếu sức sống. Vẫn là nên thoải mái cười nói thì tốt hơn.

Khu rừng này có bày trận nhưng lúc tới đây, Lãnh Diễm Hàn có nói cho ta chỗ nào thì có thể đi, chỗ nào phải tránh nên cũng không có vấn đề gì. Nhưng mà vì sao tìm mãi mà chẳng thấy con nào hết nhỉ? Vì tập trung tránh né trận pháp cùng tìm kiếm nên ta không hay biết trời đã tối đen từ lúc nào. Ngọn đuốc trong tay ta căn bản là không đủ sáng nữa, bụng thì réo mỗi lúc một to...

Không được, cử thế này cũng không tốt, vẫn là nên xuống núi mua cái gì đó thì tốt hơn. Ta uể oải sờ sờ trong tay áo, chột trên khuôn mặt chảy xuống vài vạch đen. Làm sao lại quên bống mất không mang theo tiền chứ!!! Không có tiền... dù là xuống núi về cung cũng chẳng thể đi mà không có ngựa, cũng không thể mua đồ ăn...

Thật là nan giải!

Sau một hồi đấu tranh tâm lý quyết liệt, ta quyết định quay trở về. Chỉ là, trời tối thế này, lại đang ở trong rừng... hướng về là hướng nào nhỉ? Ta choáng váng lùi về sau một bước, không ngờ lại đập phải cơ quan, vô tình khởi động trận pháp. Cây cối xung quanh đột nhiên chuyển động, xoay tròn vây ta ở giữa. Ta thâm kinh hãi, theo quán tính rút kiếm ra phòng thủ. Quả nhiên, một lát sau xuất hiện làn mưa tên xé gió bắn về phía ta.

...

Lúc này, Lãnh Diễm Hàn còn đang hằm hằm dùng bữa tối thì một đệ tử vội vàng tiến vào, quỳ xuống chấp tay bẩm báo:

“Chủ thượng, có kẻ khởi động trận pháp”

“Là ai?” Lãnh Diễm Hàn chán ghét đặt đũa xuống, mắt phượng hẹp dài trừng đệ tử kia. Kẻ nào chán sống như vậy? Đến lúc nào không đến, lại lựa ngay cái lúc hắn đang không có chỗ nào xả giận?!”

“Trời tối quá, chúng đệ tử không nhìn rõ. Nhưng nghe tiếng thì có lẽ là một nữ nhân...”

“Cái gì?” Nữ nhân? Lẽ nào...

Lãnh Diễm Hàn mặt âm trầm, phần nộ nghiêng răng ken két, dám xông vào rừng đầy cạm bẫy lúc trời tối thế này, trong thiên hạ tuyệt đối không có ai dám làm ngoại trừ nữ nhân chết tiết chán thờ kia! Được lắm, hết mạo phạm bốn tọa lại đi gây sự, bốn tọa thật muốn xem xem, bản lĩnh ngươi lớn đến đâu?

Lúc này, ta một thân một mồi nằm nhoài ra thảm cỏ. Thật là may quá, may là ta kịp nhận ra, mắt trận nằm trong mấy cái cây. Chỉ cần đốt chúng là xong chuyện. Trên người tuy chỉ là bị trầy xước vài chỗ nhưng vừa rồi bụng vừa đói lại vừa phải đối phó với trận pháp, sau đó lại phải cong đuôi bỏ chạy ra chỗ khác an toàn hơn chút khiến ta gần như kiệt sức.

Mệt mỏi quá...

Thôi vậy, cứ nằm đây ngủ luôn một giấc. Ngủ rồi thì sẽ quên đi mệt mỏi.

Khi Lãnh Diễm Hàn phi thân tới xem dáng vẻ chặt vật của người nào đó thì chỉ thấy một đồng tàn cây chạy rụi, còn người kia thì không thấy đâu. Hắn nhíu mày nhìn mấy vết máu dưới đất, cúi đầu suy tư. Chắc hẳn nàng đã bị thương, tinh thần mệt mỏi, thế mà vẫn có thể phá trận rồi bỏ đi chỗ khác sao? Hừ, thập tử nhất sinh vẫn có thể sống dai như thế, đúng là mệnh lớn! Được thôi, nể tình sư đệ Âu Dương Tuyết Vũ đã xuống nước nhờ vả, cũng không thể để nàng ta chết ở đây được!

Hắn lần theo vết máu mà đi, chốc sau thì nghe thấy hơi thở nhẹ nhẹ. Lãnh Diễm Hàn gạt tán lá cây dài rũ trước mặt, khẽ bước lại gần. Thấy người nào đó một thân nhuốm máu nằm bất động ở đó, hắn không khỏi kinh động, vội tiến tới bắt mạch.

“Hừ, may là vẫn chưa chết! Tiểu nha đầu, ngươi nên biết ơn vì ta đã đến kịp thời đi! Trễ chút thì dù ngươi là trâu bò cũng sẽ thăng thiên!”

Bạn đang đọc truyện *Nghiệt Duyên (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Đêm hôm đó ta sốt li bì, cả người nóng ran vô cùng khó chịu. Trong mơ màng, ta cảm thấy dường như mình rơi vào một vòng tay rắn chắc mềm mại. Một lúc sau, trên trán ta có cái gì đó lạnh lạnh đặt lên, xoa dịu đi cơn nóng bừng bừng của thân thể...

Thật dễ chịu quá!

...

Sáng hôm sau vừa tỉnh dậy, bên tai đã nghe thấy tiếng thút thít quen thuộc của Mị Nhi, ta uể oải quay sang hỏi, thanh âm khàn khàn :

“Làm sao ngươi đến được đây? Vết thương thế nào rồi?”

Mị Nhi lắc lắc đầu, có chút xúc động đáp :

“Vết thương của nô tỳ đã khỏi hẳn rồi. Hôm qua Lãnh giáo chủ gửi thư cho Minh chủ, nói quận chúa bị thương, lại còn sốt hâm hấp, y phục bụi bẩn mà ở đây lại không có ai là nữ, không thể thay y phục được nên phái người xuống núi đưa nô tỳ lên đây” Mị Nhi dùng một chút, hai tay nắm chặt lấy bàn tay nhỏ của ta, giọng điệu trở thành trách móc “Quận chúa người quá lắm! Vì sao lên đến tận đây mà là không nói cho Mị Nhi một tiếng, bây giờ lại toàn thân thương tích...”

Ta cười hề hề nhìn tiểu cô nương đang giận dỗi trước mặt, bữu môi hừ một tiếng :

“Ta tạo cơ hội cho ngươi ở cạnh nam nhân mà ngươi ái mộ, vậy mà ngươi còn mặt mũi phàn nàn ta sao!”

Nghe đến đây, bao nhiêu khí thế của Mị Nhi lập tức bị dập tắt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, cuối cùng xấu hổ chạy ra ngoài. Ta ngoác miệng cười sáng khoái, nhưng ba giây sau nụ cười trên môi lập tức cứng lại, Mị Nhi đi rồi, ta một thân bị thương, ai sẽ giúp ta rửa mặt vấn tóc!??

“Mị Nhi!! Ngươi mau quay lại cho ta!!!”

Chỉ tiếc người đã chạy xa, căn bản là không nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của ta, rốt cục đành phải tự thân vận động...

Khó khăn lắm ta mới có thể bước xuống giường vắt khăn rửa mặt, súc miệng. Cũng may là Mị Nhi đã mang mấy thứ này vào sẵn, nếu không chắc chết ta mất! Tiếp theo là tóc...

Tóc của ta cũng rất mượt, vì thế chải cũng không khó khăn gì. Nhưng chính bởi vì mượt nên vấn lên rất khó, tay của ta lại đang bị thương, loay hoay một hồi vẫn chẳng thể làm gì ra hồn. Thật là quá nhục nhã, ngay cả một chuyện bé tí thế này mà vẫn làm không xong, nếu truyền ra ngoài thì quá mất mặt! Tốt hơn hết có lẽ nên quay lại giường đợi Mị Nhi trở lại thôi... Có điều, ngay lúc ta vừa xoay lại đã bắt gặp một tên nam nhân từ đầu đến chân đều một màu trắng thanh thoát, tà áo nhẹ phieu trong gió. Cái người này... lẽ nào ta bệnh đến hoa mắt rồi chăng? Khuôn mặt này đúng là hẳn không sai, nhưng cái bộ dáng tựa thiên tiên hạ phàm này...

Ta nhú mi, nghi hoặc dò hỏi hắn :

“Này, hôm nay ngươi uống lộn thuốc à?”

Lãnh Diễm Hàn cười đến xán lạn đi tới, tay cầm một lọn tóc của ta lên trên đầu trong lòng bàn tay, mắt phượng nhìn chăm chăm vào ta trong gương :

“Không ngờ Quận chúa đỉnh đỉnh đại danh của Thiên quốc cũng có lúc chật vật như vậy...”

“Ta là người, lẽ nào không được chật vật sao?” Ta cố gắng giữ bình tĩnh, ép mình ngẩng cao đầu lên đối diện với hắn.

“Tin này truyền ra, nhất định sẽ vô cùng thú vị” Mục đích đã rõ, hẳn chắc chắn là đang công khai uy hiếp ta!

Ta im lặng trừng mắt nhìn hắn. Hôm qua rõ ràng còn giận dỗi bỏ đói ta, hại ta thê thảm thành cái bộ dạng này, vậy mà hôm nay lại có thể cười cười nói nói như thế? Nhưng theo lý, hẳn làm sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy? Cũng nên giận thêm vài ngày chứ? Nếu là sư phụ Âu Dương Tuyết Vũ phản nản về việc ta ở Ma giáo bị thương khiến hắn hòa nhã với ta thì không có khả năng. Lãnh Diễm Hàn hẳn là sư huynh, ngay cả một người cao ngạo như tiểu sư phụ cũng phải cúi đầu hành lễ, làm gì có chuyện hắn sẽ vì sư đệ mà nhượng bộ năng? Vậy rốt cuộc là vì cái gì?

“Ngươi đừng vòng vo nữa, điều kiện của ngươi là gì?”

“Thúc thúc ép ta đi xem mắt. Ta muốn ngươi phá hỏng nó”

Ta tròn trĩnh mắt nhìn hắn. Hắn vừa nói cái gì? Đi xem mắt? Thúc thúc ép ư? Hóa ra hắn vẫn còn người thân à... Nhưng quan trọng ở đây là, Lãnh Diễm Hàn hẳn thế nhưng cũng biết sợ! Ha ha ha!

Ta cao hứng hất mặt nhìn hắn, oai phong đi tới trước mặt hắn, làm ra bộ dạng kiêu ngạo nhìn hắn đầy trêu chọc lẫn khinh bỉ :

“Không ngờ Ma giáo chủ đỉnh đỉnh đại danh cũng có ngày này, ha ha ha!”

“Ngươi còn cười nữa, ta sẽ cho người loan tin khắp thiên hạ, thêm mắm dặm muối khiến ngươi cả đời không thể ngóc đầu lên được!” Lãnh Diễm Hàn lạnh lùng phun ra một câu, thành công dập tắt lửa mừng của ta. Ta ỉu xiu đáp ứng, ừ ừ ngồi lại trước gương.

Lãnh Diễm Hàn cũng tiến lại gần, cúi xuống giắt lấy chiếc lược gỗ trong tay ta, không nói không rằng giúp ta vấn tóc. Ta kinh ngạc nhìn bàn tay thon dài của hắn rất điêu luyện chia tóc, vấn lên thành kiểu Song Đào kế, dường như vẫn cảm thấy còn quá sơ sài nên rút từ trong tay áo rộng ra một cây trâm ngọc màu trắng ngà hình phượng cắm lên ngắm nghía ta hồi lâu trong gương rồi mới lên tiếng :

“Tiểu quận chúa, không ngờ ngươi cũng là một đại mỹ nhân! Ngay cả khi không trang điểm...” Hắn dừng lại, cười tà nắm lấy cằm ta vuốt khẽ “Cũng xinh đẹp thế này”

Bạn đang đọc truyện *Nghiệt Duyên (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Ta còn chưa kịp đồ mặt thẹn thùng thì đã bị Lãnh Diễm Hàn vô tình dội cho một gáo nước lạnh:

“Ta nghĩ nếu biểu ca kia của ngươi ở đây, chắc chắn hắn sẽ nói cái câu sến sẩm đó... Ngươi là vị hôn thê của hắn, không phải ta, vì thế trong mắt bản tôn, chắc chắn, ngươi vẫn còn non lắm tiểu quận chúa à”

Ta trừng mắt nhìn hắn, nghiêng răng nghiêng lợi cố gắng nén ý định muốn đánh chết hắn xuống, chột giật mình tỉnh ngộ, vì cái gì ta phải chịu ủy khuất? Ta có trong tay điểm yếu của hắn kia mà! Ta hít sâu một hơi, kéo ra một nụ cười hết sức hòa nhã đáng yêu, giọng điệu ân ý nói:

“Vậy giáo chủ đại nhân à, bản quận chúa dung mạo tầm thường không đáng để ngươi chọn làm tiểu tam phá đám buổi xem mặt kia. Ngươi đừng quên, bản quận chúa đến đây là để học, không phải diễn trò hề với ngươi!”

Đề tăng yếu tố kịch tính, ta giả bộ đưa tay muốn tháo cái kiểu tóc phức tạp kia xuống dù cho trong lòng có chút hối tiếc, không thể phủ nhận là hắn vẫn tóc quá đẹp, ngay cả ta cũng phải giật mình khi nhìn thấy bản thân trong gương. Ngày thường ta rất ít khi để ý đến vẻ bên ngoài, chủ yếu là dùng một mảnh lụa nhỏ cột tóc lại, chỉ khi tiến cung hay dự yến tiệc mới vấn tóc cầu kỳ. Chỉ là mỗi lần như thế, mái tóc đẹp của ta đều bị đóng trầm vàng che hết, chói mắt đến mức ta không dám nhìn. Bây giờ nhìn lại mới thấy bản thân mình cũng chẳng đến nỗi nào... ít nhất cũng có thể xem là một tiểu mỹ nhân.

Quả nhiên một câu này của ta đã tác động ‘mãnh liệt’ đến Lãnh Diễm Hàn. Hắn nhanh như cắt thay đổi sắc mặt, nịnh nọt nắm lấy tay ta ngăn lại:

“Ngươi sao lại khó tính như vậy. Đừng vội, chỉ cần hôm nay ngươi giúp ta bỏ được buổi xem mặt, ta sẽ... đích thân chép cho ngươi một nửa của Từ Minh kiếm pháp, thế nào?”

Một nửa... một nửa! Một nửa kiếm pháp cũng đáng giá lắm rồi! Dù gì trong thiên hạ, Từ Minh kiếm pháp này chỉ có Lãnh Diễm Hàn có, nay lại trao cho ta một nửa, thế thì còn gì bằng!

Trước điều kiện mê người đó, ta không chút suy nghĩ gật đầu cái rụp. Sau đó hắn gọi người đem đến cho ta một bộ y phục may bằng lụa màu đỏ rất đẹp mắt. Viên áo là những áng mây được thêu bằng chỉ vàng đẹp mắt, không quá rực rỡ cũng không quá đơn giản, ngược lại còn tôn lên vẻ cao quý của người mặc, khiến cho ta càng trở nên thanh nhã cao quý, hoàn toàn khác hẳn với hình tượng mạnh mẽ cao ngạo thường ngày.

Xong xuôi đầu đó, hắn và ta mỗi người một con bạch mã, theo sau là mười đệ tử mặt mũi bịt kín mít, đoàn người lập tức phi ngựa xuống núi, đến thẳng điểm hẹn. Nhưng ta vụn vụn không ngờ tới, điểm hẹn lại là nơi phong hoa tuyết nguyệt... Mãn Hoa Lâu!

Vừa mới xuống ngựa, lập tức một mỹ nhân yếu điệu và một nam nhân mang khuôn mặt vạn năm chỉ có thể làm tiểu thụ chạy ra, đồng loạt ôm lấy ta và Lãnh Diễm Hàn. Tiểu mỹ thụ chân tay mềm mại dụi đầu vào cổ ta, thanh âm đầy dụ hoặc thổi tới bên tai:

“Mỹ nhân ~ Nàng thấy ta... có được không? Có thấy... ‘muốn’ ta không?”

Nghe một câu ấy của hắn, toàn bộ lông mao da gà gì đó trên người ta đều dựng đứng lên hết, một dòng điện lưu chạy từ đầu tới chân, giật đến mức cả người tê cứng, cái người này... hắn...!!

Trước nay chưa từng có tên nam nhân nào dám... dám sờ sảng với ta như vậy! Cái tên này thực sự là... Không thể tha thứ! Đi chết đi!

Trong lúc phẫn nộ, ta vô tình cong chân, một cước đạp vào mệnh căn của tiểu mỹ thụ làm mặt hoa của hắn trắng bệch như được trát mấy tầng phấn, bỏ lăn ra đất kêu la oai oái. Khóe miệng Lãnh Diễm Hàn giật giật, đám đệ tử phía sau cũng run rẩy nhìn ta, không tự chủ lùi lại ba bước. Nữ nhân này... định để con người ta tuyệt giống hay sao?

Sau khi làm chuyện đại ác, ta mới nhận ra, hình như mình đã quá lỗ mãng rồi. Chết thật!

Ta lúng túng ho một tiếng, cố gắng lắc mông yếu điệu đến bên cạnh tiểu mỹ thụ, bày ra vẻ mặt đáng thương, bàn tay run rẩy khẽ chạm vào hắn định nói lời an ủi. Nhưng lời còn chưa nói ra, tiểu mỹ thụ đã sợ hãi... bỏ như điên vào trong. Ta cười gượng gạo nhìn Lãnh Diễm Hàn, lại an ủi nhìn tiểu mỹ nhân trong lòng hắn cũng đang sợ hãi không thôi buông lời an ủi:

“Ha ha! Hiểu lầm, hiểu lầm mà thôi! Ha ha...”

Lãnh Diễm Hàn chân nắn lắc đầu nhìn ta, vẻ mặt như hận rên sắt không thành thép, rốt cục cũng đi tới, dứt khoát nắm chặt lấy tay ta lôi vào trong trước những ánh mắt sầm soi của dân chúng xung quanh. Mới đến đã gây chuyện thế này, rốt cục ta có thể hủy buổi xem mặt này của hân kiều gì đây? Cho dù hân là giáo chủ, nhưng chắc chắn thúc thúc hân sẽ chọn cho hân những mỹ nhân yêu kiều xinh đẹp, hiền dịu thực nữ... chỉ sợ đến lúc đó, ta sẽ bị mỹ nhân khuê nữ bọn họ đá bay không thương tiếc!

Bạn đang đọc truyện *Nghiệt Duyên (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Đi vào bên trong rồi mới thấy, không ngờ Mãn Hoa Lâu này cũng rất biết cách phung phí. Từ kỹ nam đến kỹ nữ, ai nấy đều mặc gấm vóc lụa là nhưng lại không diêm dúa, màu mè đến phản cảm như những kỹ viện khác. Cách bài trí trong Lâu cũng rất tinh tế, không khác trong Từ Minh điện là bao. Lễ nào, Lâu chủ là người quen của Lãnh Diễm Hàn chăng?

Lãnh Diễm Hàn đưa ta đến trước một căn phòng lớn, không thềm bậc đã đẩy ra, cứ như vậy mà cầm tay ta dắt vào như chôn không người. Ta bị tầm lưng của hân che mắt, vì thế không thấy gì trước mắt cho đến khi hân dừng lại, cung kính cúi người chấp tay thành quyền nói :

“Tham kiến thúc thúc”

Ta tiến lên, tránh khỏi người hân để nhìn xem rốt cuộc thúc thúc hân là người thế nào mà lại khiến cho một người vô pháp vô thiên như Lãnh Diễm Hàn sợ đến mức phải nhờ đến ta? Không ngờ, thúc thúc của hân lại trẻ như vậy, dường như chỉ hơn Lãnh Diễm Hàn có vài tuổi, khuôn mặt cũng có vài phần giống với Lãnh Diễm Hàn... chỉ tiếc, mái tóc lại có màu bạch kim. Nếu không phải luyện công thất bại dẫn đến phản phệ thì cũng là một nguyên nhân gì đó chẳng tốt đẹp gì cho cam. Xem ra người này đúng là không dễ đối phó thật.

Ta ngây người nhìn nhìn một lúc, sau đó mới sực tỉnh, vội vã nhún người hành lễ. Thúc thúc của hân cũng quan sát ta một lượt, sau đó mới chậm rãi mở miệng, giọng điệu đều đều không rõ hi vọng mang theo một khí chất cao ngạo lạnh lùng :

“Đây là cô nương mà ngươi chọn sao?”

Lãnh Diễm Hàn dứt khoát gạt đầu, thưa một tiếng. Thúc thúc của hân có vẻ không mấy hài lòng với thái độ đó, nhưng cũng không giáo huấn gì, chỉ quay sang ta hỏi :

“Cô nương, tên ngươi là gì?”

Là người giang hồ, làm sao lại có kiểu hỏi danh tính kiểu này cơ chứ?

Ta nhún mày, có chút không vui hỏi vặn :

“Thứ cho ta thất lễ, người ít nhiều gì cũng là người trong giang hồ, lẽ nào không hiểu, một khi đã muốn hỏi danh ai, ít nhất cũng nên giới thiệu mình chút chứ? Lẽ nào là trưởng bối thì không cần sao?”

Lãnh Diễm Hàn ngây người nhìn ta, thúc thúc hân cũng giật mình, vẻ mặt bất khả tư nghị...

Chết thật, chưa gì đã lớn tiếng thế này rồi.. chẳng phải sẽ càng khiến thúc thúc hân ghét ta hay sao? Như vậy, lấy nửa cuốn kiếm phổ kia kiểu gì? Không được! Phải cứu vãn tình hình!

Ta còn định lên tiếng biện minh cho bản thân thì nam nhân kia đã nhếch miệng nói trước, trào phúng đáp lại ta :

“Rất có cá tính. Được lắm, tại hạ họ Lãnh tên một chữ Nguyệt, là thúc thúc của Lãnh Diễm Hàn, không biết cô nương đây danh tự là gì?”

Ta nhẹ nhàng thờ phào một hơi, cố gắng tỏ ra thân thiện nói :

“Tiểu nữ tên Mị Nhi, vừa rồi tiểu nữ thất lễ vẫn mong người đại lượng bỏ qua”

Bởi vì sợ chuyện này bại lộ làm mọi người hiểu lầm, ta đành phải khai tên giả. Thăm nghĩ dù sao hôm nay đến cũng là để thách đấu, phá hỏng buổi xem mặt cho xong chuyện, sau đó sẽ không bao giờ gặp lại nữa, không ngờ Lãnh Nguyệt và ta lại dây dưa không dứt...

Chào hỏi xong xuôi, Lãnh Nguyệt đưa tay vỗ ba tiếng, lập tức có hai nữ nhân một người lạnh lùng một người dịu dàng tiến vào, người nào người nấy uyển chuyển yêu kiều, khuynh quốc khuynh thành. Hai người họ nhẹ nhàng tiến tới, thuận theo nhún người hành lễ. Ta âm thầm nuốt nước miếng, hai người họ đẹp như vậy... ta làm sao mới tốt đây??

Lúc này, nữ nhân mang khuôn mặt lạnh lùng lại có một sự quyến rũ không thể diễn tả thành lời lên tiếng trước :

“Tiểu nữ Lệ Ái tham kiến giáo chủ”

“Tiểu. tiểu nữ ... tiểu nữ là Trúc Cơ...” Nhìn thấy địch thủ đã lên trước, nữ nhân còn lại cũng không chịu thua, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng một mảng cúi xuống, e thẹn nói.

Lãnh Diễm Hàn gật đầu, lại quay sang Lãnh Nguyệt chờ đợi. Lãnh Nguyệt cũng không để hấn đợi lâu, lập tức đưa ra thử thách đầu tiên :

“Ta sẽ đưa ra một hoàn cảnh là giáo chủ gặp nạn trong rừng, lúc đó bên cạnh không có ai, chỉ có phụ nhân. Thì trong trường hợp đó, các ngươi phải cho ta thấy được cách xử lý ứng phó của các ngươi, để xem làm sao các ngươi cứu được giáo chủ trong thời gian ngắn nhất, ít thương tổn nhất. Trong thử thách lần này, ai có thể đưa người về sớm nhất, bảo vệ giáo chủ an toàn thì coi như thắng. Dĩ nhiên, để tránh các ngươi giở trò, ta sẽ đích thân vào vai ‘giáo chủ’. Ta cũng sẽ cử hắc y nhân đến mai phục, chắc chắn không tránh khỏi bị thương, nếu bây giờ rút lui vẫn còn kịp. Được rồi, bây giờ ai thì trước?”

“Ta” Lướt đầu tiên luôn chiếm được nhiều lợi thế, không thể bỏ qua được.

Lãnh Nguyệt lia mắt nhìn ta một lượt, sau đó phi thân đi mất, chỉ bỏ lại một câu :

“Đi thôi”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Duyên (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Lãnh Nguyệt dẫn ta đi vào khu rừng phía Bắc gần Hoàng Cung, chỉ vừa mới bước vào ta liền cảm thấy khu rừng này hoàn toàn không ổn chút nào. Ta quay sang nhìn Lãnh Nguyệt thì thấy khuôn mặt hấn cũng có chút hoài nghi. Lẽ nào đã có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra sao?

Ta dò dẫm tiến lên vài bước thấy không có gì xảy ra mới dám đi tiếp, Lãnh Nguyệt im lặng đi theo sau, chỉ là càng đi, mây kiếm của hấn càng chau lại. Càng đi vào sâu càng thấy không khí xung quanh lạnh lẽo ghê người. Lãnh Nguyệt đi sau lưng ta rốt cục cũng không giữ nổi vẻ điềm đạm nữa, hấn lấy từ trong vạt áo ra một chiếc tiêu nhỏ bằng ngọc đưa lên miệng thổi một tiếng.

Ba khắc qua đi, vẫn chẳng có động tĩnh gì.

“Không hay rồi” Lãnh Nguyệt khẽ than một tiếng, khăn trương xoay người phi thân đi sâu vào trong. Ta cũng không biết nên làm thế nào, đành phi thân sát theo sau hấn. Đi càng sâu, ta càng nghe được một tiếng gầm rú ngày càng rõ... Trong khu rừng quái dị này rốt cục là có cái gì vậy???

Đi thêm một đoạn nữa, Lãnh Nguyệt chợt đưa tay cản ta lại, mặt nghiêm trọng nói :

“Ngươi trước hết hãy quay về đi”

“Tại... tại sao?? Rõ ràng là ngươi dẫn ta vào đây đối phó với...”

Ta còn chưa có nói xong đã thấy trước mắt xuất hiện một con vật khổng lồ chắn trước mặt cao tầm năm mét, nó có bộ lông trắng muốt, đôi mắt màu đỏ tươi như máu, đặc biệt phía sau còn có tới tám cái đuôi! Lẽ nào đây là Bát vĩ hồ trong truyền thuyết sao??

Con bát vĩ hồ đó đột ngột gầm một tiếng, mạnh mẽ vỗ về phía ta. Bởi vì quá bất ngờ nên ta cũng không kịp có bất kỳ phản ứng gì, chỉ có thể trừng mắt lên nhìn nó... Hiện tại cho dù không bất ngờ đi nữa, chỉ sợ với thực lực kém cỏi chỉ đủ để chém giết người như ta căn bản là đâu không lại nó, loài yêu quái khó đối phó nhất!

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Lãnh Nguyệt đã lao tới chắn trước mặt ta, đưa tay kết ấn lập kết giới chặn lại đòn tấn công của Bát vĩ hồ kia. Nhìn kết giới trắng trong suốt vững chắc xung quanh, ta kinh ngạc há hốc miệng. Lãnh Nguyệt... hấn tu tiên sao?

Chẳng trách, chẳng trách trên người hấn lại có một loại khí chất phiêu dật bất phàm, lạnh lùng trầm tĩnh như vậy! Hóa ra là người tu tiên sao? Ha ha, không phải ta nhìn nhầm đó chứ?? Hấn thân là thúc thúc của Ma giáo chủ, cũng có chút liên quan đến tà môn, vì sao lại có thể tu tiên?!

Không đúng! Bây giờ chuyện quan trọng nhất chính là nghĩ cách giúp Lãnh Nguyệt giải quyết con yêu quái này.

Ta nhìn Lãnh Nguyệt, dứt khoát hỏi :

“Yếu điểm của Bát vĩ hồ là gì?” Mặc dù chưa từng gặp qua yêu quái lần nào, nhưng ta có thể chắc chắn một điều là nó cũng phải có điểm yếu. Chỉ cần

đánh trúng điểm yếu của nó thì coi như xong chuyện rồi.

Lãnh Nguyệt nhú mi, lạnh lùng đáp :

“ Con Bát vĩ hồ này mặc dù vừa mới thức tỉnh, năng lực chưa khôi phục được bao nhiêu nhưng vừa rồi đã ăn thịt đám thuộc hạ của ta nên rất khó đối phó, hơn nữa bản thân Bát vĩ hồ đã là một yêu quái đáng gờm. Cách duy nhất chính là vẽ huyết trận. Huyết trận có thể gây ra đau đớn tột cùng cho kẻ địch, nhân lúc đó, ta có thể ra đòn giết chết Bát vĩ hồ này. Tuy nhiên để khởi động nó thì ta cần một lượng máu lớn. Mà máu này không thể lấy của người vẽ trận.” Hay nói cách khác, hần cần máu của ta.

“Được, chỉ là máu thôi mà, ngươi muốn bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu, chừa cho ta cái mạng là được!” Ta cảm thấy so với chuyện bị xé xác thành ngàn mảnh thì mất có chút máu này cũng đáng giá lắm.

“Tuy ta không lấy nhiều máu của ngươi, nhưng một khi đã dùng máu của ngươi tế trận, ngươi sẽ phải trải qua một loại cảm giác vô cùng đau đớn... ngươi liệu có chịu được không?” Lãnh Nguyệt nhìn ta với ánh mắt dò xét.

“Không còn lựa chọn nào khác” Ta nhếch môi, trực tiếp rút kiếm ra, cắt một đường ngay cánh tay. Máu tươi đỏ rực bắt mắt đua nhau chảy ra. Lãnh Nguyệt nhanh chóng cầm lấy mấy cục đá sắp xếp thành hình gì đó xung quanh ta. Ta vừa ôm cánh tay không ngừng rỉ máu, vừa lo lắng nhìn con bát vĩ hồ đang không ngừng cào lên kết giới trắng, mà kết giới lại giống như sắp không trụ nổi nữa rồi...

Thời điểm kết giới bị móng vuốt của con vật hung hãn kia phá vỡ cũng là lúc Lãnh Nguyệt đặt hòn đá cuối cùng xuống. Lập tức xung quanh ta đột nhiên sáng lên một luồng quang mang màu đỏ, ánh sáng đỏ dần lan ra, bao vây khắp người Bát vĩ hồ khiến nó gào lên đầy đau đớn, cả thân hình to lớn không ngừng gãy gục. Về phần ta cũng không có tốt hơn là bao, nó càng lăn lộn, ta càng thống khổ, đến mức ngã lăn ra đất không ngừng la hét, giống như có hàng vạn kim châm đâm vào người, toàn thân đau rất không thôi...

Đau quá!

Ta cắn răng, tất cả là tại tên khốn Lãnh Diễm Hàn! Nếu không phải hần lòi ta vào giả làm tiểu tam, ta vì có gì phải đi theo Lãnh Nguyệt để rồi đụng phải một con yêu quái lợi hại thế này, lại còn phải dùng máu tế Huyết trận, làm bàn đạp cho Lãnh Nguyệt diệt trừ con bát vĩ hồ này cơ chứ!

Mặc dù đã tự nhủ là phải mạnh mẽ lên, không thể dễ dàng đầu hàng như thế được! Thế nhưng, thực sự là con đau này quá sức chịu đựng của ta rồi...

Trước lúc chìm vào hôn mê, ta mơ màng nhìn thấy một bóng hình quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Nghịệt Duyên (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Khi ta tỉnh lại thì trời đã tối, nhìn xung quanh thì có thể thấy đây là phòng của ta ở Tử Minh điện. Là ai đã mang ta về vậy?

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Mị Nhi tay cầm khay thuốc cùng một bát cháo hoa nhẹ nhàng đi vào, thấy ta đã tỉnh liền vui vẻ bước tới, đặt khay sang bên cạnh ân cần đỡ lấy ta ngồi dậy :

“Quận chúa, người rốt cục cũng tỉnh rồi!”

Ta gật đầu, trong lòng không ngừng cảm thán. Sao mà tình cảnh này quen quá đi mất. Từ lúc đào hôn đến giờ, đây là lần thứ hai nàng nghe thấy câu này từ Mị Nhi. Đạo gần đây ta đúng là xui xẻo quá mức, vừa khỏi bệnh đã lại trọng thương, còn đâu bộ dáng oai phong lúc trước cơ chứ! Cũng may dù sao đây cũng là Ma giáo, chứ nếu là ở Trục Nguyệt vương phủ chuyện này mà truyền ra, há chẳng phải thành trò cười hay sao!

Thấy vẻ mặt ta không tốt, Mị Nhi lại quỳnh quáng hết cả lên, bắt đầu sờ loạn khắp người của ta, miệng không ngừng chất vấn :

“Quận chúa, người vẫn còn thấy khó chịu ở đâu sao?? Là chỗ này? Chỗ này? Hay chỗ này??”

Ta nuốt nước miếng, khóe miệng gật gật không nói nên lời. Mị Nhi à, ngươi đang sờ vào chỗ nào vậy hả! Cho dù Mị Nhi đã từng nhìn qua thân thể của ta, nhưng bị đụng chạm thế này... thực sự...

Mị Nhi rốt cục cũng cảm thấy có chỗ nào không thỏa đáng cho lắm, lúc này mới bưng tỉnh, e thẹn rút tay về lí nhí nói :

“Lúc này sợ quá nên nô tỳ không để ý mà chỉ lo kiểm tra thân thể của người, không nghĩ tới tay lại chạm vào... chạm vào ngực của điện hạ... Hèn gì cứ thấy mềm mềm, đã tay như vậy...”

“...” Lão thiên gia, ngươi đang muốn làm bốn quận chúa tức chết phải không? Ngươi mau trả lại Mị Nhi lạnh lùng chỉ biết chém chém giết giết trước đây cho ta!!!!

“Khụ khụ...”

Ta còn đang sốc chưa vục lại được tinh thần thì nghe thấy ai đó đằng hắng một tiếng, theo quán tính nhìn ra cửa liền thấy Lãnh Diễm Hàn vẻ mặt đỏ bừng xấu hổ như vừa nhìn thấy cái gì – không – nên – thấy, ta lập tức đen mặt. Xong rồi...

Quả không ngoài dự đoán của ta, Lãnh Diễm Hàn đưa tay che miệng, ra vẻ bối rối nhìn về phía ta nói :

“Thật lòng mà nói khi quyết định để ngươi lại ở đây, bản tôn thực sự có phần lo lắng. Ngươi cũng thấy rồi đó, dung mạo của bản tôn chính là thiên hạ vô song, võ công của bản tôn cũng là tuyệt thế, mà ngươi xét về mặt nào đi nữa thì cũng thấy mẫu người hợp với ngươi chỉ có bản tôn! Hơn nữa, ngươi lại còn chưa có chồng ... bản tôn thực sự lo sợ một ngày đẹp trời nào đó, ngươi sẽ nảy sinh tình cảm với bản tôn, mạnh mẽ đè bản tôn xuống...”

Ta đứng hình. Mị Nhi cảm rót đến mức suýt nữa không kịp lụm. Hắn ta... thực sự là nam nhân à?

“Nhưng giờ thấy ngươi không ham mê nam sắc, mà lại có hứng thú với nữ sắc thì yên tâm hơn hẳn. Ngươi xem, lúc a đầu kia chạm vào, rõ ràng mặt ngươi đỏ còn hơn cả trái cà chua, đã vậy còn không tỏ ra chán ghét. Ngươi nói xem ta phán đúng không? Chắc chắn, chẳng trách ngay cả một nam nhân phong hoa tuyệt đại thiên hạ vô song như Thái tử mà cũng bị ngươi phũ phàng từ chối... Haizzz”

“...” Lãnh Diễm Hàn, đầu óc ngươi phải chăng không được bình thường? Là con mắt nào của ngươi thấy ta yêu thích... yêu thích Mị Nhi chạm vào hả!

Bởi vì xung quanh không có kiếm hay bất kì thứ vũ khí gì, nên chỉ còn cách là dùng nắm đấm! Ta mặc kệ vết thương sưng tấy trên người, dùng hết sức bình sinh phi về phía hắn, chỉ hận không thể ngay lập tức chém hắn thành ngàn mảnh!

Thế nhưng Lãnh Diễm Hàn nào phải loại người dễ bị đánh như thế, hơn nữa ta còn đang trọng thương nên tốc độ cũng chậm hơn hẳn làm hắn dễ dàng né được, nhưng ta lại mất thăng bằng ngã xuống, hắn đánh phải lao tới đỡ lấy ta, sơ sẩy thế nào lại trượt chân, vì thế cả hai ngã nhào ra đất, tư thế thập phần ám muội...

Lãnh Nguyệt vừa hay đi tới, nhìn thấy cảnh này lập tức chau mày, giọng điệu lạnh lùng nói :

“Hừ, đừng cho rằng bây giờ là ban đêm thì các ngươi muốn làm gì thì làm! Một người là giáo chủ Ma giáo, một người là Quận chúa một nước, vậy mà nửa đêm nửa hôm lại đè nhau ra ngay trước cửa phòng thể này thì còn ra thể thống gì! Cút vào phòng ngay cho ta!”

“...”

Chết tiệt! Mẫu phi đại nhân, có phải tháng này người quên đứt lốt lão Thiên gia phải không?? Nhưng mà khoan đã, vì sao Lãnh Nguyệt lại biết ta là Quận chúa???

Sau đó ta mới biết, trước khi đến đây Lãnh Nguyệt đã cho người điều tra thân thế của ta, với năng lực của hắn thì chuyện này xác thực là không khó. Hơn nữa sau lần này, Lãnh Nguyệt cho phép Diễm Hàn lui lại ngày ‘tuyển chọn phu nhân’, để hắn toàn tâm toàn ý dạy cho ta xem như tạ lỗi vì sơ suất không đáng có kia, khiến ta còn nửa cái mạng như bây giờ... Ha ha, đúng là trong cái rủi có cái may!

...

Giữ đúng lời hứa, một tuần sau khi vết thương của ta đã chuyển biến tốt, Lãnh Diễm Hàn lập tức giao cho ta một nửa bản chép từ Tử Minh kiếm pháp, còn ngoan ngoãn dạy ta từng li từng tí. Đến bây giờ ta mới biết, Tử Minh kiếm pháp hóa ra lại lợi hại như vậy, không cần tu tiên, không cần đạo ma cũng có thể lập kết giới từ chính nội lực của bản thân, thậm chí còn giết được cả yêu quái!

Chỉ là, kiếm pháp đúng là tuyệt thật, người dạy cũng rất tốt, có điều...

Có gì ta chỉ vừa mới học xong một phần ba kiếm pháp, Lãnh Diễm Hàn đã muốn lôi cổ ta xuống núi tập luyện???

Thế nhưng không ngờ, lần xuống núi này lại có nhiều chuyện xảy ra như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Nghịệt Duyên (New)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).